NATALIE STONE

Parten eri deplini

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Cathy! exclamă Bessie, care tocmai dăduse buzna în bucătărie. Ai face mai bine să vii să vezi! E mai rău decât în infern!

Patroana ei ridică ochii de pe crema englezească pe care o pregătea.

- Ce înţelegi prin infern?
- Vera și-a ieșit din minţi pentru că domnul Epcott a intrat cu bătrânul lui câine. Scorpia ameninţă c-o să cheme

controlul sanitar!

- Iarăși? Și ce i-ai răspuns?

- Am sfătuit-o să nu mai țipe așa, dacă vrea să nu-și piardă proteza.

- De câtă diplomație ai dat dovadă și de data asta! o ironiză Cathy înainte de a se întoarce la crema ei.

- Nu știu ce are de zbiară tot timpul. Sărmanul Beauregard este prea bătrân ca să mai poată face rău cuiva. Și pe urmă, dă dovadă de mai mult caracter ca scorpia asta.

- Și nu m-ar surprinde să-i fi spus și asta, nu-i așa?

- Și încă cum! proclamă cu mândrie Besie. Ăsta-i adevărul, nu? Ah, și era să uit... E un tip destul de frumușel, care pretinde că este un prieten al lui Alan. Pune întrebări în legătură cu restaurantul.

- Un prieten al lui Alan? întrebă Cathy, brusc alarmată. Și ce i-ai spus?

- Nu i-am spus absolut nimic!

Besie era evident jignită că i se punea la îndoială discreția.

- Ascultă, astăzi chiar nu am timp, spuse Cathy. La bancă, întâlnirea a durat

mai mult decât prevăzusem și n-am putut să vorbesc cu directorul despre rambursarea creditului. Am să mă ocup de Vera și de domnul Epcott, dar în ceea ce-l privește pe necunoscut, m-am săturat până peste cap de paraziții pe care mi-i trimite frate-meu! Ultimul care a fost pe la noi ne-a ușurat de aproape patru sute de dolari. Nu știu cum să fac să scap de ei. Da, Alan poate să aibă jumătate din restaurantul ăsta, dar eu sunt cea care mă ocup de el.

Oftând încă o dată, Cathy puse crema în cuptor.

- Of! Și ușa asta afurisită care nu se-nchide! mârâi ea împingând cu genunchiul ușa cuptorului. N-am timp să mă ocup de musafiri nepoftiți. Dă-l afară!

- Aaa... Eu nu-l dau afară, protestă Besie. Am mai avut de-a face cu mucaliți de felul ăsta. Prefer s-o înfrunt pe Vera.

- Ce-are atât de deosebit, omul ăsta? Bătrâna Besie se legănă cu greutate de pe un picior pe celălalt.

- Mai întâi, nu este unul pe care să-l pui la colț. Și pe urmă. Pe scurt, ar fi

mai bine să te duci chiar tu să vezi despre ce-i vorba.
Mârâind în continuare, Cathy se duse să arunce o privire pe geamul rotund al ușii care dădea spre salonul restaurantului. Haos era puțin spus pentru a descrie scena care se desfășura sub ochii ei. îmbrăcată ca de obicei cu taior și pălărie pe cap, Vera era într-o aprigă dispută cu domnul Epcott. Acesta își ținea câinele în brațe ca să-l apere de inamica lui. Uitându-se prin toată sala, Cathy îl descoperi pe străinul despre care vorbise Besie. Chiar așezat, era prea înalt ca să treacă neobservat.

- Drace! murmură ea.
- Ti-am spus deja! spuse Besie ridicându-se pe vârfuri ca să poată vedea mai bine.

Era într-adevăr înalt! Bronzat, cu părul negru și des, era impunător. Nu era de mirare că Besie nu voise să se măsoare cu el.
Fără îndoială că era bărbatul cel mai seducător pe care-l văzuse vreodată, dar nu mai avea nevoie de un parazit în căutare de bani. Frumos sau nu, trebuia

să scape de el cât mai repede.

- Crezi că vrea să împrumute niște bani de la tine? întrebă Besie.

- Nu cred. în orice caz, își pierde timpul. Am întârziat deja două luni cu plata datoriei la bancă. Și asta din cauza bădărăniei prietenilor fratelui meu.

- Ce-o să faci?

- Să văd ce vrea! declară Cathy scoţându-și șortul și aruncându-l ghemotoc pe o masă din bucătărie. Dar în primul rând, trebuie să-i despart pe Vera și pe domnul Epcott.

Urmată de Besie, Cathy ieși din bucătărie cu pas hotărât.

- Domnule Epcott, începu ea. Crema dumneavoastră englezească o să fie gata peste o oră.

De ce nu profitați să-l duceți pe Beauregard la o plimbare prin parc? Dacă treceți cu el pe la bucătărie, Besie ar fi încântată să-i dea o gustare.

Docil, bătrânul porni spre ușă, însă Vera îi bară trecerea.

- Cathy! Cum îndrăznești să crezi că un client decent acceptă să ia masa cu un sac de purici la picioare? N-am văzut

niciodată atâta îngăduință într-un asemenea local. Când lucram în cinematografie, la New York, un asemenea lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

- Cinematografie! interveni domnul Epcott. Dă-mi voie să râd! Tot ce făceai era să vinzi floricele între filme. Și în primul rând, cu ce drept îi spui câinelui meu *sac de purici?*

-Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel, necioplitule?

- Ai văzut cum îmi spune?

- Liniște, liniște! încercă să-i tempereze Cathy. Sunt sigură că există un mijloc de a pune totul la punct. N-are rost să vă ambalați așa!

în timp ce încerca să-i calmeze pe cei doi clienți, tânăra femeie îl văzu pe necunoscut apropiindu-se de ei. Cu o privire rugătoare, o făcu pe Besie să înțeleagă că nu putea face două lucruri în același timp.

- Va trebui să vă așteptați rândul, interveni Besie prinzându-l pe bărbat de mânecă.

Cu o mișcare hotărâtă, îl sili să se așeze

la o masă și-i servi o ceașcă de cafea. Ușurată, Cathy își îndreptă atenția spre cei doi beligeranți. Acum, trăgeau amândoi de lesa bietului câine, fiecare către el.

- Ajunge! urlă patroana.

- N-ai de ce să strigi așa! îi reproșă Vera punându-și în ordine coafura permanent. Nu știu ce-i cu tine în ultimul timp. De când fratele tău a plecat lăsându-te să conduci restaurantul, ești mereu foarte prost dispusă.

- Așa este, sunt de acord cu Vera, interveni domnul Epcott. Te superi dintr-un nimic, Cathy.

Apoi, luând-o de braț pe Vera, spuse:

- Beau și cu mine mergem să facem o mică plimbare. Vrei să ne însoțești, prietenă dragă? Ne întoarcem după ce Cathy o să se calmeze.

- De ce nu? răspunse Vera, deodată înseninată. îmi place ideea. Știi că în Europa, câinii au voie să intre peste tot?

Cathy nu putu să nu-și ridice ochii spre tavan. Era clar că cei doi se potriveau! La început se înfruntau ca doi cocoși gata de luptă, și îndată ce intervenea cineva între ei, se înțelegeau de minune.

Făcându-i cu mâna un gest de adio, cei doi turbulenţi părăsiră localul, lăsând-o pe Cathy cu gura căscată.

- E ceva care nu merge? întrebă Besie, apropiindu-se.

- Nimic. Numai că poate viitoarea cremă englezească a domnului Epcott o să aibă şi nişte arsenic.

- Mie-mi spui! Bine. A mai rămas cineva cu care trebuie să vorbeşti, îi spuse bătrâna făcându-i semn cu bărbia spre străin.

Bărbatul era tolănit pe o banchetă, ca la el acasă. Cathy se hotărî să se ocupe de el, şi cât mai repede.

Dându-şi la o parte o şuviţă roşcată care-i cădea mereu pe frunte, tânăra femeie se îndreptă spre bărbat, oprindu-se la o distanţă apreciabilă de banchetă.

- Pot să te ajut cu ceva?

Intrusul ridică privirea, şi gazda descoperi nişte ochi extraordinar de frumoşi. De aproape, era şi mai seducător. Cathy simţi că se înroşeşte în timp ce el o cerceta din cap în picioare.

Un zâmbet apăru pe buzele lui

frumos conturate.

- N-ar strica încă un pic de cafea, răspunse el întinzându-i ceașca goală.

încă un parazit! își spuse Cathy. Era exact ce gândise și ea. Dacă începea să-i dea, nu mai avea să scape de el. Smulgându-i ceașca din mână, se duse spre tejghea, o umplu cu cafea rece și se întoarse să i-o pună în față, aparent bine dispusă. Postată lângă el, aștepta, bătând nervoasă cu piciorul în podea, să-l vadă terminând-o de băut.

- Cafeaua asta e îngrozitoare! spuse el strâmbându-se.

- Dacă tot nu mai vrei cafea, poți să-mi spui ce te-a făcut să vii pe aici?

- Pe toți clienții îi tratezi cu asemenea curtoazie?

- Ascultă, domnule.

- Beliott. Dan Beliott.

- Da. Ei bine, domnule Beliott, sunt foarte ocupată. Așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune ce te-a făcut să vii pe aici, ca să pot să mă întorc la treburile mele.

- Ah! Ce mă aduce aici? Ei bine, Margaux..., începu el lăsându-se pe

spate că să-și vadă mai bine interlocutoarea

- Nu mă cheamă Margaux!

Bărbatul se încruntă, încercând să înțeleagă.

- Atunci, cine e Margaux?

Exasperarea lui Cathy era gata să izbucnească. Restaurantul, dacă se numea „Chez Margaux", pe patroană nu trebuia neapărat s-o cheme Margaux. De altfel, localul se numea deja așa, atunci când îl cumpărase. Precedentul proprietar se numea Boris și nici el nu cunoscuse niciodată vreo Margaux. De ce i-ar fi schimbat numele? Toată lumea știa că era restaurantul lui Cathy, și n-ar fi avut nici un rost să-i schimbe numele.

- îmi spui o dată ce vrei? reîncepu tânăra femeie, aflată la capătul răbdării.

Un zâmbet amabil lumină fața necunoscutului.

- Să zicem că afacerea care mă interesează te interesează și pe tine la fel de mult.

Temându-se de o complicație, Cathy îl privi atent.

- Despre ce vrei să vorbești, domnule Beliott? N-am timp să dezleg ghicitori.

- Spune-mi Dan.

- O să-ți spun altfel dacă nu-mi spui mai repede ce ai de spus!

La capătul răbdării, stând în continuare lângă bancheta lui Dan, Cathy o vedea pe Besie făcânu-i semn că era o situație critică.

- Ce vrei? îl mai întrebă o dată.

- Să mănânc, răspunse el simplu. Cu toate că după cafeaua asta. mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc.

- Să te îmbolnăvești! O să te fac să vezi că bucătăria acestui restaurant este curată, se face mâncare delicioasă și.

Besie, care apăruse lângă ea, o întrerupse brusc. Dând dovadă de un neașteptat talent de mim, ea o făcu pe Cathy să înțeleagă că președintele băncii locale se afla în spatele ei.

- Everett e aici, anunță ea ca și când și-ar fi adus brusc aminte să vorbească. Spune că a primit un mesaj și vrea să stea de vorbă cu tine.

Everett tuși ușor să-și facă simțită prezența și Cathy crezu că bancherul era surprins de prezența seducătorului străin. Pentru că Dan Beliott era într-adevăr al dracului de frumos! se trezi ea spunându-și.

- Bună ziua, Cathy. îmi pare rău că n-am avut timp azi-dimineață. Știi cum este la bancă. ai mereu o mie de întâlniri. Putem să stăm puțin de vorbă, singuri? adăugă el, privindu-l pe Dan.

Cu un zâmbet palid, tânăra femeie prinse brațul bancherului. Tot viitorul ei depindea de această întrevedere. Everett era un om drept, dar foarte strict.

Era nevoie de niște argumente solide care să-l facă să accepte o nouă amânare. Cathy îl conduse într-un colț liniștit al restaurantului, departe de ochii și urechile indiscrete ale lui Dan.

- Pot să iau și eu un sandviș cu șuncă și o cafea? întrebă acesta.

Cathy se întoarse brusc.

- Nu, n-o să iei nici sandviș nici cafea, îi răspunse ea.

în aceeași clipă, Everett se așeză pe

un scaun și oftă:

- Am avut o zi îngrozitoare! Cred că o cafea mi-ar face bine.

- Fără cafea pentru domnul, îi spuse Cathy lui Besie desemnându-l pe Dan.

- Pardon? spuse Everett tresărind.

Cathy îl liniști, bătându-l prietenește pe umăr.

- Nu vorbeam despre dumneata, bineînțeles. Unde rămăseserăm?

- De ce nu pot să iau și eu un sandviș? se auzi din nou glasul lui Dan.

- întrerupi o discuție privată! mârâi Cathy fără măcar să se întoarcă. O discuție care nu te interesează absolut deloc.

- Cathy, mă asculți?

Everett o privea nerăbdător, și ea se strădui să-i acorde toată atenția. Dar nu era ușor cu omul acela pe care-l simțea chiar în spatele ei.

- Dacă mi-aș cere scuze pentru că am vorbit de rău despre bucătărie, aș putea să mănânc un sandviș?

Cathy se făcu că nu auzise nimic. Nu era ușor, pentru că toate celulele ei

păreau electrizate de apropierea acestui bărbat.

- Cuntinuă, te ascult, îi spuse femeia lui Everett, zâmbindu-i.

- Cathy, nu cred că banca poate să-ţi mai acorde o nouă amânare. Ai deja două luni de întârziere.

Cu toată bunăvoinţa din privirea lui Everett, Cathy simţi că i se pune un nod în gât.

- Mai iartă-mă o dată, spuse atunci Dan, a cărui voce părea atât de aproape. Știi că miroși a vanilie? Ador mirosul acesta.

Furioasă și surprinsă în același timp, Cathy se întoarse. El se ridicase de pe locul pe care-l știa și acum era foarte aproape. Cu ochii pe jumătate închiși, era aplecat spre ea ca să-i simtă parfumul. Apropierea lui o tulbura, și femeia își simţi inima bătându-i cu putere.

- Nu mă mai sâcâi! spuse ea șuierător. încă o dată, își concetră toată atenţia asupra bancherului. Ceea ce era din ce în ce mai greu.

- îmi pare nespus de rău, draga mea, spunea el aranjându-și hârtiile în servietă. înțelegi situația, nu-i așa?

- Acum, după ce mi-am cerut scuze, pot să am și eu parte de un sandviș? întrebă Dan.

- Nu! țipă Cathy bătând cu pumnul în masă. Poţi să-ți ceri scuze până mâine, eu n-am să.

Surprinsă de vehemența tonului său, se opri brusc.

- Așteaptă, Everett. Nu ție mă adresam. El este cel care.

Ridicându-se în picioare, Cathy îl arătă cu degetul pe Dan.

Dar cauza era pierdută. Bancherul își închisese deja servieta, ajuns la capătul răbdării.

- Cathy, am încercat să fiu înțelegător. Știu că ai avut o perioadă grea, mai ales după plecarea fratelui tău. Dar, într-adevăr, ai putea să fii un pic mai amabilă!

încruntat, Everett se ridică și se duse spre ușa pe care o trânti ieșind. Plecase, și o dată cu el, ultima șansă a lui Cathy de a-și salva restaurantul de la faliment.

înnebunită de furie, se întoarse spre Dan.

- Ia te uită! Sper că acum ești mulțumit!
- Aș fi și mai mulțumit dac-aș avea ceva de mâncat, spuse el, imperturbabil.
- îți dai seama ce-ai făcut? Ai condamnat la moarte localul ăsta!
- Ce? Dar tot ce-am vrut a fost un sandviș. Și în primul rând, cine era tipul ăsta?
- Președintele băncii. Din cauza ta, n-o să mai obțin niciodată o amânare a plății împrumutului pe care l-am făcut!

Femeia știa foarte bine că Dan nu avea nici o vină, însă trebuia să-și descarce furia pe cineva. Neobținând amânarea la care sperase, va fi obligată ca în scurt timp să închidă localul, și asta o înfuria peste măsură.

- Asta-i tot? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Spunând acestea, Dan porni spre ieșirea restaurantului cu pași grăbiți și adăugă:

- Nu mișcați! Mă întorc imediat!
- Nici nu se pune problema! Dacă-ți mai bagi nasul aici, o să fii arestat

pentru violare de domiciliu! țipă Cathy.

- Cathy? o chemă Besie cu voce șovăitoare.
- Ce mai e?

- Nu trebuie să țipi așa, draga mea. Vroiam doar să-ți spun că ți s-a ars crema englezească. Ti-am spus că trebuie reparat cuptorul ăsta!
- Lasă-mă-n pace! Furioasă la culme, Cathy intră în bucătărie și se duse la plită. Scoase crema din cuptor, complet carbonizată și, fără nici o ezitare, o aruncă în coșul de gunoi.
- Besie!
- Ce mai e?
- Mai ai pușca?
- De ce mă-ntrebi?
- Dacă Dan ăsta mai pune piciorul aici, vreau să-l împuști! Mă înțelegi?
- Cum vrei, doar tu ești patroana. Dar ce vroia, la urma urmei?
- Un sandviș!

Unul câte unul, Cathy scoase din frigider ingredientele de care avea nevoie să facă o nouă cremă

englezească.

- Tot ce-a vrut a fost un sandviș și tu vrei să-l omor pentru atâta lucru? Fără să țină seama de expresia neîncrezătoare a bătrânei angajate, Cathy trânti un castron pe masă.

- N-ai înțeles nimic!

- înțeleg, mormăi Besie. Știu că nu-ți place să-ți dau sfaturi, dar crezi că ar face bine afacerii tale dacă s-ar afla că tragi cu pușca în clienți?

Ridicând capul brusc, Cathy spuse printre dinți:

- Besie, sunt sigură că ai de făcut mâncare pentru diseară!

- Bine, bine! Mă duc.

Câteva clipe mai târziu, Cathy încerca să-și facă de lucru bătând ouăle.

Din clipa în care Besie îi anunțase vizita unui prieten al fratelui ei, ar fi trebuit să fie circumspectă. Nu pentru că ar fi fost supărată pe Alan că plecase lăsându-i ei totul pe cap; se așteptase la așa ceva.

Cu cinci ani mai mic decât ea, Cathy îl crescuse după moartea părinților. Cu

puținii bani pe care îi moștenise putuse să cumpere acest mic restaurant. Ca să compenseze lipsa părinților, îi dăduse lui Alan tot ce-și dorise, îi satisfăcuse toate capriciile. Dar acum, îi părea rău că fusese atât de îngăduitoare cu el: la douăzeci și doi de ani, era iresponsabil și egoist.

Când Alan plecase din Libertyville, un mic oraș neînsemnat din Missouri, să se ducă să-și caute

norocul în altă parte, Cathy răsuflase ușurată. Pentru ea, însemna o simplificare a vieții: nu mai trebuia să-l supravegheze în fiecare clipă, să alerge peste tot ca să-l scoată din încurcăturile lui.

Și pe urmă, începuseră să vină s-o vadă prietenii lui Alan. Dacă fusese atât de generoasă cu fratele ei, nici nu se punea problema să nu fie darnică și cu prietenii lui!

în timp ce se pregătea să pună noua cremă în cuptor, cineva bătu în ușa din spate.

- Intră, domnule Epcott! Crema nu-i

încă gata, dar îți ofer o cafea bună cât aștepți.

- De ce el poate să bea o cafea bună și eu nu? se auzi un glas pe care Cathy îl recunoscu imediat.

- Tu! Ce cauți aici? Ieși imediat! țipă ea amenințându-l cu lingura de lemn.

- Stai o clipă! Am ceva pentru tine.

Spunând acestea, Dan îi flutură femeii pe sub nas o foaie de hârtie, pe care aceasta o împinse cu ustensila ei.

- Ieși! Ești aici de o jumătate de oră și mi-ai pricinuit numai neplăceri.

Aplecându-se spre ea, el îi adresă un zâmbet încântător.

- Am impresia că exagerezi puțin, draga mea!
- Besie, strigă Cathy fulgerându-l cu privirea, adu-mi pușca!

Bătrâna apăru imediat în bucătărie.

- Dragul meu, îi spuse ea lui Dan, dac-aș fi în locul tău, mi-aș lua cât mai repede tălpășița!

El îi întinse foaia de hârtie.

- Uite! Citește aici!
- Ei, drăcie! Parc-ar fi o chitanță. E de

la Everett.

- Cum? Dă-mi să văd!

Cathy pusese deja mâna pe bucata de hârtie. Nu-și revenea! Dan îi plătise restanțele.

- Foarte bine, domnule Beliott..., spuse ea cu moderație. Ce mai e și cu găselnița asta?

- Nu este o găselniță. Pur și simplu îmi protejez investiția.

- Ce vrei să spui?

- E o poveste lungă. Fratele tău Alan și cu mine am parafat o mică înțelegere, și.

- Și?

- Este foarte simplu. Fratele tău a pus zălog jumătate din acest mic restaurant.

- Cum? întrebă Cathy clipind din ochi. Ce spui?

- Ceea ce vreau să spun, răspunse cu blândețe Dan, este că sunt noul tău partener de afaceri!

Capitolul 2

Cathy rămase cu gura căscată. Pentru prima oară în viață, nu era în stare să rostească nici un cuvânt. Cel puțin

câteva secunde. Pentru că în curând își reveni și răcni:

- Nici mai mult nici mai puţin!

în faţa violenţei acestei reacţii, Dan nu putu să se abţină să nu râdă.

- Bineînţeles că ești sora lui Alan! remarcă el scoţând dintr-un buzunar o foaie de hârtie. Privește! Scrie negru pe alb.

Cathy îi smulse documentul din mână și-l cercetă cu atenţie. Semnătura era a fratelui ei, nu era nici o îndoială și, în ciuda conţinutului juridic, trebui să recunoască: n-avea ce face, era vorba despre un document valabil.

- Nu pot să-mi revin, murmură în cele din urmă.

Alan făcuse multe prostii, dar aceasta le întrecea pe
toate. Rândurile începură să-i joace prin faţa ochilor, în timp ce picioarele îi tremurau.

- Este imposibil! murmură femeia mototolind hârtia cu degetele care-i tremurau. Este absolut imposibil!

- Dumnezeule! interveni Besie. Ar fi mai bine să mă duc să aduc un

întăritor.
Dan o prinse pe Cathy de mijloc și o așeză pe un scaun. Tânăra femeie tremura ca varga și în ochi i se citea groaza. Besie adusese din bar o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Era rom.

- Ține! spuse bătrâna întinzându-i-o lui Dan. Dă-i să bea o înghițitură zdravănă din asta!

El turnă puțin într-un pahar, pe care i-l întinse lui Cathy. Aceasta se uită câteva clipe la mâna lui fără să reacționeze, înainte de a se ridica și de a respinge băutura.

- Nu-mi trebuie!
- Bea!

Enervată, dar prea zdruncinată ca să poată rezista, Cathy cedă și luă paharul cu mâinile tremurând. Cum putuse Alan să facă așa ceva?
Licoarea o arse pe esofag și femeia fu cuprinsă de un acces de tuse violentă. Imediat, Dan o bătu cu palma pe spate ca s-o ajute.

- Ti-e mai bine?
- Mai bine? Mă faci să înghit

porcăria asta, mă bați pe spate, îmi furi restaurantul și îndrăznești să mă întrebi dacă mi-e bine? Și în plus, adăugă femeia cu lacrimi în ochi, eu nu beau niciodată!

Ca să nu-i arate nimic din furia și disperarea care o cuprinseseră, Cathy îi întoarse spatele. înfiorătoarea realitate devenea din ce în ce mai reală, și trebui să facă un efort supraomenesc să nu plângă în fața acestui individ.

„Mai bine mor!“ își spuse ea, disperată, luându-și șorțul.

- Lasă-mă pe mine, interveni Dan, care o cuprinse în brațe ca să-i lege șorțul.

înghițindu-și lacrimile, Cathy trase adânc aer în piept.

- Domnule Beliott, începu ea fără să se întoarcă, am mult de lucru și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai sta în cale!

Fără să protesteze, Dan se dădu înapoi și o lăsă să-și vadă liniștită de treabă. Se hotărâse s-o lase în pace câteva minute, să aibă timp pentru a se obișnui cu prezența lui.

Urmărind-o cu privirea, în acest balet care o purta de la masa de lucru la

frigider sau la dulapuri, nu putu

să-și stăpânească un zâmbet. Ce femeie uimitoare! Cu ochii ei de smarald și părul roșcat, te făcea să te gândești la un veritabil dragon. Și temperamentul ei vulcanic era incontestabil fascinant.

în realitate, îl intriga mai mult decât ar fi vrut el să recunoască.

Altfel decât celelalte femei pe care le cunoștea, părea la prima vedere puternică, inteligentă și extrem de independentă. Era gata să pună pariu că nu obișnuia să se machieze pe pielea moale și catifelată ca o piersică. Și pe urmă, acest păr extraordinar care nu cerea altceva decât să fie mângâiat.

Era absolut clar că venirea lui neanunțată trebuise s-o șocheze. Dar și el fusese surprins văzând ce-i vânduse Alan: o adevărată harababură! Dan Beliott se lăsase dus de nas de un puști de douăzeci de ani! Dacă situația n-ar fi fost atât de comică, fără îndoială că s-ar fi înfuriat.

„Singurul restaurant din oraș! îl asigurase Alan. O adevărată găină cu ouă de aur! Plin ochi, șapte zile pe

săptămână!“ Și avusese încredere în el! Avusese o mică slăbiciune pentru acest netrebnic pe care-l avusese angajat câteva luni, și asta cu toate că de câteva ori se dovedise iresponsabil.

Când Alan Bryo venise să-i solicite un împrumut, propunându-i zălog micul restaurant, Dan ezitase un

pic. Nu știa nimic despre afacerile cu restaurante. Era antreprenor de construcții și nu se apropia niciodată de restaurante, nici în calitate de client.

însă tânărul știuse să fie convingător. Era, dacă-i dădea crezare, o afacere prosperă. Dan avea bani destui și ideea de a-i veni în ajutor puștiului ăsta îl tenta. Ceva din Alan îi era familiar. Abia mai târziu a înțeles de ce. Băiatul acesta îi aducea aminte de tinerețea lui.

Dan fusese un adolescent neliniștit, care trecea repede de la una la alta, până în ziua în care a ajuns în barăcile din șantierul bătrânului Leonard Beliott, care era un bărbat tăcut și singuratic, la fel ca el. După ce-i administrase o corecție drastică, îi dăduse un cămin, o

slujbă și chiar numele lui, ceva mai târziu. Dan nu uitase niciodată acest lucru.

Și pe urmă, mai era și altceva, ceva ce descoperise făcând ordine printre hârtiile lui Leonard.

Victor Bryo, tatăl lui Alan, era o veche relaţie de afaceri a bătrânului antreprenor și, conform documentului semnat de șerif cu zeci de ani înainte, el plătise o cauțiune destul de importantă pentru eliberarea lui Leonard din închisoare.

Oricare ar fi fost împrejurările la vremea aceea, Dan se simţea obligat să-i vină în ajutor lui Alan. Tatăl

acestui băiat îl salvase pe tatăl lui adoptiv, singurul om care-i dovedise că-l iubise.

Așa se făcea că îi dăduse bani lui Alan, care dispăruse imediat. Cu toate astea, mai devreme sau mai târziu, după ce-și va cheltui toți banii, tânărul se va întoarce la Libertyville și Dan va fi acolo să-l întâmpine.

Dar pentru aceasta, trebuia mai întâi s-o convingă pe Cathy să-l lase s-o

facă. Și sarcina aceasta nu părea deloc ușoară.

- Mai rămâi mult timp aici? întrebă tânăra femeie, a cărei răbdare începea să se termine.

- Nu. Aștept doar să pot vorbi calm cu tine.

Singurul lucru pe care ar fi vrut Cathy să-l audă din
gura lui, era un „ adio!“

Cum ea se întinse să ia o farfurie de pe etajeră, Dan o prinse de mână. Atingerea acestei mâini mari și calde transmise mii de furnicături plăcute în trupul femeii.

Furioasă că simțurile o trădau, își retrase repede mâna.

- Am de lucru, domnule Beliott!

- *Noi!* o corectă el zâmbind. Noi avem de lucru.

Dan luă un alt șorț pe care și-l prinse la brâu.

- Și cum suntem deja parteneri, poți să-mi spui simplu Dan!

Păstrând pentru ea toate adjectivele cu care ar fi vrut să-l măgulească, patroana localului nu știu ce să

răspundă. Totul o exaspera la acest personaj. Ziua începuse rău și din cauza lui lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

- Cathy, spune-mi cel puțin ce pot să fac, insistă el. Sunt sigur că pot să te ajut cu ceva.

- Să mă ajuți? Ce tupeu! Știi ceva despre cum se organizează un restaurant?

- Nu chiar. Dar nu cred că este o așa mare filozofie! învăț repede și sunt sigur că ai putea să mă înveți lucrurile de bază.

Cu degetul arătător înfipt în pieptul lui puternic, Cathy îl privi răutăcios, cu ochii mijiți.

- Lucrurile de bază? Nici n-am timp și nici nu vreau s-o fac. Trebuie să mă ocup de restaurantul meu.

- De restaurantul nostru, o corectă din nou Dan. Ești sigură că nu este nimic cu ce aș putea să te ajut? adăugă bărbatul uitându-se de jur-împrejurul lui.

- îți apreciez foarte mult bunăvoința, răspunse Cathy pe un ton sarcastic. Dar singura favoare pe care ai

putea să mi-o faci ar fi să dispari. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine!

- Vrei să plec?

Aparent supărat, sclipirea amuzată din ochii lui nu-i scăpă lui Cathy. „Unde vrea să ajungă?“ se întrebă ea imediat, înainte de a decreta:

- Da! Și cât mai repede!
- Fie! încheie bărbatul oftând resemnat. îmi dau seama că n-am de ales.

Ușurată, Cathy se bucură nespus că reușise să scape atât de ușor de intrus. E drept, îi părea rău pentru el. Dar până la urmă, era un adult, și cu atât mai rău pentru el dacă se lăsase înșelat de Alan! Dar să-l învețe lucrurile de bază din organizarea unui restaurant. Și mai ce altceva?

- Dar ce te-a apucat? întrebă ea deodată.

Dan dădea ocol încăperii și aduna ustensilele de bucătărie pe care și le așeza sub braț.

- Plec, răspunse el calm înfigându-și câteva linguri de lemn în buzunarul de la spate al pantalonilor. Spune-mi,

care jumătate a mixerului vrei s-o păstrezi? Mie mi-e indiferent.
-Despre ce vorbești? Le vreau pe amândouă, bineînțeles! Pune la loc imediat ce-ai luat!
Cum continua să facă turul bucătăriei confiscând și alte lucruri, Cathy se duse după el și-l prinse de mână.

- Ești nebun! strigă ea. Oprește-te!
Simțind mușchii puternici ai bărbatului, Cathy se potoli și își retrase imediat mâna.
- Plec, așa cum mi-ai cerut. Dar vreau să iau cu mine măcar o parte din investiția pe care am făcut-o aici. Și dat fiind că posed jumătate din restaurant, fără să mai vorbesc de faptul că am plătit datoria la bancă pe ultimele două luni, e firesc să-mi iau ce-i al meu. Nu credeam că o să ai ceva de obiectat. în definitiv, pari o femeie foarte rezonabilă, deși ai un caracter insuportabil.
- *Insuportabil!* se indignă Cathy. Cum îndrăznești?
Totuși, în sinea ei știa că avea dreptate.
- Majoritatea lucrurilor vor fi ușor

de mutat, continuă Dan. în schimb, nu știu cum o să fac cu jumătatea mea de plită. Ai vreo idee?

- Tu. Doar nu vorbești serios? bâigui Cathy.

- Ah, nu? Ascultă, din două una! Ori rămân, ori plec! Tu trebuie să hotărăști. Dacă plec, iau cu mine jumătate din restaurant.

- Ăsta-i șantaj!

- E un fel de a vedea lucrurile., răspunse Dan zâmbind. Eu cred că așa îmi protejez cel mai bine interesele.

- Cum se face că un om care recunoaște că nu știe nimic despre cum stau lucrurile într-un restaurant, vrea să rămână, cu toate că i s-a explicat că nu este nevoie de el? Nu înțeleg!

Dan n-ar fi putut să-i explice că, de câteva ore, banii nu mai erau singurul motiv pentru care vroia să rămână.

- Cathy, nu trebuie să înțelegi nimic. N-ar fi prima oară când nu e nevoie de mine, dar trebuie să alegi. Sunt gata să rămân aici și să te ajut cât de bine pot. Spune-mi doar ce am de făcut. Dacă preferi să plec, o să plec.

Dar.

Nu trebuia să mai spună nimic, Cathy înțelesese foarte bine mesajul. Ca să aibă timp să-și pună gândurile în ordine, femeia se plimba prin toată bucătăria. Dacă omul ăsta poseda o jumătate din localul ei, nu putea să facă nimic împotriva lui. Cât despre varianta să-l lase să plece cu cincizeci la sută din bunurile existente în restaurant, nici nu putea fi vorba despre așa ceva!

Așadar, singura soluție pentru ea era să renunțe la mândrie și să-l lase pe partenerul ei să se instaleze. Așteptând să găsească o rezolvare mai bună. Cathy lucrase mult, ani de zile, pentru acest singur lucru care-i rămăsese. Doar n-avea să-l lase pe mâinile primului venit!

- Dat fiind că n-am de ales, domnule Beliott, poți să rămâi. Dar nu este decât o chestiune temporară. Am să-i cer avocatului meu să verifice documentele.
- Cum vrei. Dar, te rog, spune-mi Dan.

Bărbatul rămase gânditor, apoi făcu o strâmbătură.

- Cathy?
- Ce este? întrebă tânăra femeie

fără să ridice ochii din documentul pe care-l citea a zecea oară.

- Ceva este pe cale să se ardă, spuse el încet arătând cu degetul spre cuptor.

- Oh, nu!

Cathy se repezi spre cuptorul cu ușa stricată ca să scoată o a doua cremă compromisă.

- Uite! exclamă ea, exasperată. Dacă insiști atât să fii util, încearcă în primul rând să repari plita asta!

- Plita?

- Da. Vezi chestia aia albă, în fundul bucătăriei? Ei bine, aia e o plită care are și un cuptor care are nevoie să fie repus în bună stare de funcționare. îți atrag atenția că face parte din jumătatea ta.

încruntat, Dan se apleacă spre mașinăria în chestiune, împrăștiind fumul cu mâna.

- Ce nu merge?

- Dacă știam, era de mult rezolvată problema!

în fața zâmbetului satisfăcut al lui Cathy, Dan se simți luat pe nepregătite. Să spargă un perete, ar fi fost pentru el o joacă de copii. Dar să repare o plită era o altă mâncare de pește.

- Scuză-mă, mormăi el, dar dacă nu

știm ce hibă are, cum vrei s-o reparăm?

- Nu *s-o reparăm... Dumneata,* domnule Beliott, ești cel care o s-o repare. Nu mă interesează cum o să faci. Important este ca totul să se rezolve până *mâine*.

Cathy avea grijă să-i spună pe numele de familie ca să păstreze o oarecare distanță între ei. Ceva o deranja la bărbatul ăsta. Nu era atât asocierea aceasta forțată, cât mai degrabă chiar personalitatea acestui nou partener.

- Mâine? întrebă el neîncrezător.

Pentru o clipă, femeia se simți cuprinsă de remușcări. Nu era cinstit din partea ei să-i ceară să fie atât de expeditiv unui om care își recunoscuse ignoranța în materie de restaurante. Pe de altă parte, el fusese cel care insistase la un partaj egal al localului. Asta implica automat și o împărțire a responsabilităților în cazul că apăreau probleme. Și pe urmă, era o bună încercare să vadă ce știa într-adevăr să facă.

- Da, domnule Beliott, mâine. Vezi dumneata, de șase ani, lasagnele sunt înscrise în meniul din fiecare vineri, și nici nu se pune problema să renunț la

această tradiție. O să avem nevoie de cuptor! Și te sfătuiesc să te grăbești, adăugă ea uitându-se la ceas. E aproape ora patru.

Abătut, Dan rămase multă vreme uitându-se la Cathy și la cuptorul plitei.

- Ai un ciocan? întrebă el deodată luminat la față.

Un ciocan? La ce i-ar fi folosit un ciocan? Lui Cathy
nu-i venea să-și creadă urechilor. Bărbatul ăsta își pierduse mințile.
Cum cea întrebată nu-i răspundea, el începu să caute prin sertare.

- Domnule Beliott! exclamă ea exasperată. Știu că nu te pricepi la meseria asta, dar depășești orice măsură. Dă-mi voie să-ți spun că un ciocan nu este unealta de care ai nevoie.

Dan se aplecă spre ea cu un zâmbet malițios.

- Vrei să repar cuptorul plitei, nu contează cum. Atunci lasă-mă s-o fac cum cred eu, de acord? Măcar o dată., insistă el apropiindu-se de Cathy și dându-i la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

Atingerea aceasta o făcu să simtă un fior.

- Fie, răspunse femeia cu un ușor

tremur în glas. Fă cum vrei. Dar nu uita ce ți-am spus. Vreau ca mâine cuptorul ăsta să funcționeze.

- Am înțeles, căpitane! spuse Dan salutând militărește.

Ignorându-i zâmbetul ironic, Cathy îi întoarse spatele și ieși din bucătărie fără să spună un cuvânt.

Dan rămase câteva clipe urmărind-o cu privirea și frecându-și bărbia. Era frumoasă, într-adevăr, dar ce caracter avea!

- Nu așa, uitându-te pe pereți o să rezolvi problema, îi reproșă femeia întorcându-se în bucătărie cu un coș plin de salate.

- Lasă-mă să te ajut.

- Ocupă-te de treburile tale, n-am nevoie de ajutorul tău!

Zâmbind amuzat, Dan ridică din umeri și ieși.

- Dacă te răzgândești, sunt în salon!

Să aibă nevoie de el! De ce ar avea nevoie de el? Erau ani de zile de când se descurca singură.

Lui Cathy îi venea greu să creadă că fratele ei putuse să facă așa ceva. Și pe urmă, acest Dan era poate seducător, dar ce neghiob! Să-i dea bani unui puști

ca Alan era cea mai mare prostie pe care putea s-o facă.
Documentele lui erau în regulă, fără nici o îndoială și n-avea cum să le conteste. Dar atunci, cum să scape de el? Pentru că nici nu se punea problema ca un străin să intervină în afacerile ei. Cathy făcuse toate sacrificiile ca să pună restaurantul la punct, și nu avea să-l lase pe primul venit să pună mna pe el!

- E bine, Cathy? întrebă Besie vârând capul pe ușă.
- Da, e bine. încerc să găsesc o soluție.
- O soluție? Pentru ce? Cred că un pic de ajutor ți-ar prinde bine. Și pe urmă, Dan ăsta nu poate să fie mai rău decât Alan. Alan nu te-a ajutat niciodată prea mult.

- Besie! se indignă Cathy, uimită că bătrâna era de partea lui Dan. Ce vrei să fac cu un partener care încearcă să se impună și care habar n-are ce înseamnă un restaurant?

- Mie mi se pare că a făcut câteva minuni. Plătind datoria pe ultimele două luni, ne-a scos dintr-o mare încurcătură. Recunoaște măcar atât! Pe deasupra, e frumos, ceea ce nu strică

deloc!

- E frumos! Parcă asta ar pune la punct afacerea noastră, o ironiză Cathy. Pariez că nu face mai multe parale decât ceilalţi prieteni ai lui Alan. Seminţe de scandal, hoţi. N-am nevoie de aşa ceva în momentul de faţă. Cu cât o s-o şteargă mai repede, cu atât o să-mi vin în fire mai repede!

- Doamnelor?

Glasul domnului Tibit ajunse la ele prin uşa care dădea în curtea din spate. în cadrul uşii apăru imediat silueta rotunjoară a inspectorului sanitar.

Era clar că venise ziua cea mare!

De când se instalase în funcţie, Cathy avusese „dreptul“ la mai multe inspecţii decât toate celelalte localuri la un loc. Domnul Tibit cotrobăia de fiecare dată prin bucătărie, însă mai mult îl interesa proprietara decât situaţia în care se afla

localul; cu palmele lui umede îi atingea braţele de câte ori avea ocazia şi arunca ocheade la şoldurile ei.

E drept, până în ziua de azi nu

făcuse altceva decât s-o determine pe Cathy să se plângă autorităților, dar simpla lui prezență o călca pe nervi.

- Ce plăcere să vă văd pe amândouă, mieună nou- venitul. Mai ales pe tine, Cathy. Pot să intru?

Lui Cathy i-ar fi plăcut să-i trântească ușa în nas, dar omul ăsta avea voie să intre oricând în restaurant să-și facă treaba, fără să-și anunțe venirea.

Totuși, când el dădu să deschidă ușa, Cathy se repezi spre el să nu-l lase să intre.

- îmi pare rău, domnule Tibit, dar știți că nu dau voie nimănui să fumeze în bucătăria mea.

Era subiectul de dispută care intervenea întotdeauna între ei. Putoarea trabucului său otrăvea aerul din încăpere câteva ceasuri după plecarea lui și-i provoca lui Cathy o senzație de greață. La drept vorbind, niciodată nu știuse dacă țigara sau bărbatul o făcea să-i fie greață.

Trăgând un ultim fum, nou venitul aruncă chiștocul și-l strivi sub talpă înainte de a intra.

- Vrei să rămân? întrebă Besie.

- Nu, n-o să fie nevoie, răspunse domnul Tibit înainte să poată interveni

Cathy. Vreau doar să-i spun câteva cuvinte lui Cathy. între patru ochi, adăugă el cu un zâmbet dezagreabil.

Neplăcându-i nici cuvintele nici tonul pe care fuseseră rostite, tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

- Cred că angajata vorbea cu mine, și nu cu dumneata, domnule Tibit! Și dacă nu încalc cumva regulamentul sanitar, aș vrea să-i răspund personal.
- îmi cer scuze, răspunse el aparent spășit.
- Besie, în curând o să fie ora mesei. De ce nu te-ai duce să vezi dacă totul este pregătit în salon, te rog.

Bătrâna angajată îl privi disprețuitoare pe domnul inspector.

- Du-te, Besie! Totul o să fie bine.

O dată servitoarea plecată, Cathy își puse mâinile în șolduri.

- Bine! Ce vrei?

Domnul Tibit se aplecă puțin, privind-o pe sub sprâncene.

- Pe dumneata! spuse el simplu.

Capitolul 3

- Scuză-mă. N-am înțeles.

Lui Cathy nu-i venea să creadă ce auzise.

Cum Tibit se apropia de ea, femeii i se tăie răsuflarea. Ca să fie mai sigură, se retrase în spatele unei mese.

„ Fii serioasă! își spuse femeia ca să se liniștească. în ciuda personalității și prezenței lui neplăcute, acest Tibit este un bărbat perfect inofensiv. Nu poate să-mi facă nici un rău." Fără îndoială, acesta era apogeul tensiunii de care avusese Cathy parte toată ziua.

- Cathy, văd că încă n-ai reparat cuptorul, constată inspectorul pe un ton plin de subînțelesuri.

- Mâine... Mâine o să fie reparat, îl asigură Cathy.

- Așa mi-a spus și Besie când am fost ultima oară pe aici. V-aș putea amenda pentru asta, amenință Tibit apropiindu-se.

Strângând din dinți, Cathy se dădu înapoi. Dacă vroia să-i dea o amendă, cu atât mai rău! Dacă vroia să-i închidă restaurantul, n-avea decât! însă niciodată nu va îngenunchea în fața lui, orice s-ar întâmpla.

- Și am mai auzit că lași animale înăuntru, continuă el. Cathy, inspectoratul este foarte sever în

privința asta.

Era evident că încerca s-o exaspereze. Și se descurca destul de bine.

- Pentru o asemenea încălcare a regulamentului, s-ar putea să trebuiască să-ți închid localul pentru totdeauna. în interesul clienților, bineînțeles.

„Bineînțeles." își repetă Cathy încercând să înțeleagă ce vroia de la ea. Până la urmă, nu se mai putu abține.

- Ce vrei? îl întrebă verde în față.

- Cred c-ai putea să mă convingi să uit ce-am văzut. Dar bineînțeles, nu este vorba despre un delict fără importanță. Va trebui să fii foarte convingătoare.

- Dacă vrei bani, n-ai nimerit prea bine, domnule Tibit. N-am.

O dată lucrurile puse la punct, Cathy spera ca intrusul s-o lase în pace. Speranțe deșarte! Bărbatul își umezi buzele și-i explică pe un ton mieros:

- Mai sunt și alte lucruri pe lume în afară de bani, draga mea Cathy.

Deodată, tânăra femeie înțelese unde vroia să ajungă. Bădăranul! Cum

îndrăznea? Ar fi vrut să fie suficient de puternică să-i tragă un pumn în nas.

- La ce te gândești? întrebă ea ca să câștige timp. Aș fi încântată să-ți pregătesc câteva platouri cu bunătăți pentru toată familia dumitale, dacă despre asta e vorba.

Văzându-l că o dezbrăca din priviri, se cutremură, înfiorată

- Nu la mâncare mă gândeam. Să zicem că aș vrea ceva mai ... intim.

Acest joc de-a șoarecele și pisica durase prea mult. Cathy vroia să-l facă să-i spună clar ce aștepta de la ea.

- Mai intim? Poți să fii mai explicit?
- Cred că omul ăsta te și vede oferindu-i-te pe un platou de argint!

Glasul care se auzise era al lui Dan. Era în cadrul ușii și, văzându-i chipul, Cathy înțelese că auzise toată discuția.

La gândul acesta, simți că-i iau foc obrajii.

- Așa ai vrea?

Cathy încercă să ascundă ușurarea pe care i-o aducea prezența lui. Nu afirmase că n-avea nevoie de el?

- Tu cine ești, băiete? întrebă domnul

Tibit.
Dan traversă bucătăria și se postă între Cathy și musafirul nepoftit.
- Nu sunt băiatul tău, răspunse el pe un ton sec. Și mă cheamă Dan Beliott.
Vocea lui gravă răsuna asemenea unui tunet, și femeia își spuse că atunci când era furios, bărbatul acesta trebuia să fie înfiorător.
- Cathy, spuse Tibit care își recăpătase siguranța, poate ar trebui să-i spui acestui arogant cine sunt?
- Il cheamă Tibit, spuse încet femeia pentru Dan. Este inspector la serviciile sanitare.
Pe urmă, vrând să-i atragă atenția noului ei partener de afaceri, adăugă:
- Poate să-mi închidă localul în orice clipă. Te rog să nu te amesteci.
Arborând un zâmbet satisfăcut, Tibit își aprinse un trabuc. Neținând seamă de sfatul pe care abia i-l dăduse Cathy, Dan se repezi și-i smulse havana din gură, o aruncă pe jos și o trimise afară trăgându-i un șut.
- Dacă ești inspector sanitar, începu el, ar trebui să știi că țigările n-

au ce căuta în bucătăria unui local!

De data asta, aruncase totul în aer! își spuse Cathy, disperată. După acest incident, Tibit îi va face raport și nu-i va mai păsa de nimic.

închiderea era inevitabilă!

Negru la față, inspectorul făcu un semn amenințător cu degetul spre Dan.

- Tinere, o să-ți pară rău! Un cuvânt să spun și localul se închide!

- Janisson, spuse atunci Dan. Ralph Janisson mai este șeful Serviciilor sanitare?

- îl. îl cunoști pe Janisson? întrebă Tibit mai moderat.

- Și încă cum! exclamă Dan încrucișându-și brațele la piept. De multă vreme. Spune-mi Tibit, ce-ar spune Ralph dac-ar afla că exerciți presiuni asupra restaurantelor din regiune?

Scoțând o batistă din buzunar, inspectorul își șterse grăbit picăturile de sudoare apărute instantaneu pe frunte.

- Hm! Cred că ai înțeles greșit ce. în sfârșit, n-aveam nici o intenție să.

„Mincinosule!“ își spuse Cathy cu dezgust.

- Cathy, o întrebă atunci Dan, crezi că am înțeles noi greșit intențiile acestui domn?

- Nu, nu cred.
- Te asigur, domnișoară Bryo, n-aveam nici o intenţie. în sfârșit, am încercat. Vezi, eu.

Inspectorul transpira din ce în ce mai mult, remarcă femeia înainte de a exclama:

- Da, într-adevăr, uite! La rândul meu, aș vrea să-ți amintesc un lucru: dacă mai vii să mă hărțuiești, n-o să mai fiu atât de docilă.
- Nici eu, completă Dan punându-și palma grea pe umărul omulețului. Și crede-mă că nu vorbesc aiurea!
- Cathy, îmi pare rău de această neînțelegere, o asigură Tibit mai ștergându-se o dată pe frunte. De altfel, acum dacă știu că totul este în ordine, nici n-o să mai vin atât de des.

Spuse aceste cuvinte uitându-se spre Dan.

- Bine. Acum trebuie să plec. Contez pe tine să repari cuptorul, nu-i așa?
Haide, la revedere.

- Dar ce te-a făcut să intervii! exclamă Cathy după plecarea inspectorului. Eram în stare să mă descurc și singură. N-am nevoie de o gardă de corp.

- Ar trebui să te gândești la un singur lucru. Când am intrat, îi aduse el aminte, situația nu era deloc în avantajul tău.

Avea dreptate, trebuia să recunoască tânăra femeie cu regret. Dacă n-ar fi intervenit el, ce s-ar fi întmplat? De fapt, de multă vreme, ea se ocupa de absolut tot, nimeni neputând să facă nimic fără ea. De ce-l lăsase pe Dan să intre pe fir? Nu-și dădea seama. în orice caz, în momentul de față putea cel puțin să-i mulțumească. O scosese dintr-o mare încurcătură.

- Dan, începu ea. Aș vrea să-ți mulțumesc că l-ai pus pe Tibit cu botul pe labe.

Ca să nu se lase tulburată de privirea lui, Cathy întoarse capul.

- Ai venit la ţanc. Cum se face că-l cunoşti pe şeful lui?
- Janisson? Nu l-am văzut niciodată.
- Cum? Dar i-ai spus că.
- Ştiu. îi ştiu numele pentru că l-am citit în ziar.
- L-ai trişat pe Tibit? întrebă Cathy, neîncrezătoare.

Dan izbucni într-un hohot de râs care o făcu pe
femeie să se înfurie de-a binelea.

- Nu-mi dau seama ce este atât de amuzant! Aş fi putut să-mi pierd restaurantul dacă şi-ar fi dat seama de cacealmaua pe care i-ai servit-o!
- Restaurantul nostru, preciză Dan. Cathy, am ştiut ce fac.

Apoi, pe un ton mai serios, adăugă:

- Trebuie să vorbim.
- Despre ce?

Patroana îşi făcea de lucru ocupându-se de veselă. Bărbatul ăsta o făcea să se simtă stingherită. Cu cât îşi dădea mai bine seama că trebuia să se bată cu el, cu

atât mai mult nu reușea să și-l închipuie ca pe un viitor aliat.

Dan îi puse o mână pe umăr ca s-o liniștească.

- Nu te mai frământa atât și uită-te la mine. Cred că am pornit cu stângul. Să știi că nu-ți vreau răul.

- Atunci, de ce-ai venit?

- Ti-am spus deja; sunt noul tău asociat!

- N-am nevoie de asociat.

- încăpățânată mai ești!

- Am avut deja un partener și pot să-ți spun că n-o să meargă.

- Ba da! O să vezi.

- N-am nevoie de nimeni, se încăpățână Cathy. Și mai ales de dumneata. Pot să mă ocup și singură de restaurant.

- Nu, n-ai să faci față. Restaurantul ăsta te macină, nu-ți dai seama? Ești în urmă cu plata datoriilor, cuptorul scoate fum ca o locomotivă și bucătăria e bântuită de inspectori.

Pe obrajii femeii începuseră să se prelingă lacrimi amare.

- Ascultă-mă, Cathy, continuă el cu o voce mângâietoare. Știu că nu vrei să mă vezi pe-aici, dar dă-mi măcar ocazia să-ți dovedesc că pot să-ți fiu de folos.

- Ultima dată când l-am lăsat pe un așa-zis prieten al lui fratelui meu să-mi fie de folos, m-a ușurat de patru sute de dolari și a plecat. De asta sunt în urmă cu plățile la bancă și cuptorul nu este încă reparat. Nu pentru c-aș fi incompetentă cum încerci să sugerezi!

Nu suporta ca Dan s-o ia drept o proastă. Dacă avea necazuri, era doar din cauză că avusese încredere într-un necunoscut. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată. N-o să mai aibă încredere în nimeni, mai ales în bărbatul care stătea acum în fața ei.

- Ti-e teamă că o să te fur? întrebă el neîncrezător. N-aș vrea să te jignesc, dar nu prea ai mare lucru de furat. Să nu-mi spui că mormanul ăsta de fier, căruia îi spui plită, mai are vreo valoare comercială!

Scoțându-și din buzunar batista, îi șterse cu blândețe lui Cathy obrajii uzi. Tulburată, aceasta se strădui să ignore

tandrețea care izvora din gesturile și privirea asociatului ei.

- Dă-mi o șansă, insistă el. Numai una! De altfel, nici n-ai de ales, pentru că jumătate din localul ăsta îmi aparține.

Ca și cum ea ar fi uitat! își spuse Cathy, resemnată.

- De ce ții atât de mult să rămâi? îl întrebă. De ce vrei să te ocupi de restaurantul ăsta?

- Ca să te ajut. Și pe urmă, am investit un capital aici. în locul meu, n-ai face la fel?

Aici, avea dreptate, trebuia să recunoască, deși nu-i convenea. Cathy n-avea nici un drept să-l dea pe ușă afară. îi convenea sau nu, trebuia să-l lase să-și încerce șansa. în schimb, ea nu avea să facă nimic să-i ușureze treba. Dacă vroia să fie un partener adevărat, n-avea decât să pună mâna să facă treabă.

- Am înțeles, declară ea în cele din urmă. Dar îți faci treba ta și stai liniștit. Ne-am înțeles?

Dan începu să râdă și s-o scuture ușor de umeri.

- Cathy. Sunt asociatul tău. Nu trebuie să-mi dai ordine.

Dezamăgită, femeia bâlbâi câteva scuze:

- Dan. îmi pare rău. De obicei, nu sunt așa de.

- Așa de nepoliticoasă?

Cathy încuviință, înroșindu-se.

- Și arțăgoasă? Cu un caracter insuportabil? adăugă el.

Rostise aceste ultime cuvinte cu un zâmbet căruia

Cathy nu-i putu rezista. îi zâmbi la rândul ei și deodată, părăsită de toate puterile, se lăsă în voia lui, cuibărindu-se la pieptul adversarului ei. De când venise el, se purtase ca o proastă, și acum îi era rușine.

- Știi care e problema ta? întrebă deodată Dan.

La aceste cuvinte, ea se retrase.

- Nu! Dar sunt sigură c-o să-mi spui!

- Problema este că ai avut de-a face cu băieți care se pretindeau bărbați.

Coborî vocea și continuă:

- Nu sunt frățiorul tău, Cathy. Sunt un bărbat.

- Un bărbat.

Cathy repetă cuvântul, gândindu-se ce repercusiuni importante puteau avea aceste șase litere în mintea ei.

- Da, repetă Dan cu un alt glas. Un bărbat.

Pe urmă, prinzând-o de mijloc, o trase lângă el. Inima femeii începu să bată gata să-i spargă pieptul. Se încordă, gândindu-se că nu putea interveni în parteneriatul lor, dar putea că siguranță să pună capăt acestei atracții fizice care se năștea între ei.

- Te rog.

încercând să-l îndepărteze, puse mâna pe pieptul lui și constată că și inima lui bătea tot atât de tare ca a ei. Dan zâmbi și o strânse și mai tare în brațe.

- Cathy, murmură el.

îi atinse buzele cu ale lui. Prima atingere fu asemenea unei raze de soare într-o dimineață de primăvară. Ca prin farmec, orice urmă de furie dispăru din inima lui femeii. închizând ochii, întredeschise buzele să primească sărutul lui delicios.

în vreme ce se lăsa copleșită de acest vârtej de senzații, Cathy avu sentimentul că fiecare clipă în plus urma s-o subjuge acestui bărbat și plăcerii pe care i-o procura doar cu un sărut.
Deodată, el o împinse cu blândețe.
- Un bărbat, Cathy. Să nu uiți! Un bărbat.
Cu un zâmbet enigmatic pe buze, el îi întoarse spatele și ieși, lăsând-o foarte tulburată.
Ea își atinse buzele. Un bărbat! Desigur, nu avea să uite asta. însă acum, imediat, cel mai important lucru era să scape de el!

Capitolul 4
A doua zi dimineață, Cathy dădu buzna în restaurant ca o nebună.
- Unde este? strigă ea dând la o parte plasa de țânțari care proteja ușa.
Besie ieșea din spatele tejghelei barului ca s-o servească pe Vera cu o cafea.
- Cine?
- Partenerul meu!
- Dan? spuse Besie, surprinsă. E în bucătărie, de ce? Ce te-a făcut să ajungi

în halul ăsta?

- La patru dimineaţă, am auzit.

Cathy se întrerupse brusc remarcând-o pe Vera care, cu sprâncenele ridicate, părea extrem de interesată de ceea ce auzea.

Patroana o luă pe Besie de mână şi o duse într-un colţ mai liniştit.

- Nu ştiu ce naiba a făcut Dan în restaurantul meu după miezul nopţii, şopti ea, dar a fost un tărăboi groaznic! Individul ăsta nu ştie că eu dorm deasupra?

- Să vedem, Cathy. în sfârşit, nu făcea nimic rău. Dan nu.

în faţa expresiei furibunde a patroanei, Besie nu ştia ce să mai spună.

- Asta-i culmea! se enervă Cathy. Acum, i-ai apărarea. Asta mai lipsea!

- Domnişoară Cathy Brio, nu-i iau nimănui apărarea, dar înainte de a te apuca toţi dracii, du-te în bucătărie să vezi ce-a făcut *el!*

Urmându-i sfatul, Cathy porni ca într-o şarjă de atac spre bucătărie, cu Besie pe urmele ei.

- Dan? strigă ea trecând prin uşa

batantă.
Se opri atât de brusc încât se trezi cu Besie în spate.

- Dan, unde ești?
- Aici, se auzi o voce din frigider.

Tot ce putea vedea, era o pereche de picioare lungi îmbrăcate în blugi și purtând niște încălțări de dimensiuni apreciabile.

- Ce faci în bucătăria *mea?*

Cathy era gata să închidă ușa frigiderului trântind-o astfel încât să-l închidă înăuntru dacă era nevoie! Vederea cuiva, și mai ales a lui, în bucătăria ei o făcea să-și iasă din fire. Instinctul de posesiune își spunea din nou cuvântul.

- Bucătăria *ta?* repetă Dan ridicându-se încet. Credeam că ne-am înțeles aseară asupra acestui amănunt.

Dându-și seama că a greșit, femeia își mușcă buzele.

- Nu asta vroiam să spun. Oricum ar fi, vrei să fii atât de amabil să-mi spui ce meșterești?

- Iți organizez puțin proviziile,

răspunse meșterul închizând ușa frigiderului.

Cathy făcu un efort imens să nu explodeze. Pentru cineva care habar n-avea de meserie, nu era deloc ușor să facă așa ceva. Și era clar că nu-și pierdea timpul în manevra pe care o făcea în locul ei.

Uitându-se la el, observă că era îmbrăcat la fel ca ieri. Niște blugi prespălați și o cămașă în carouri. care i se potriveau de minune. „Stop!“ își spuse ea imediat. Nu, n-o să se mai lase cucerită de farmecul ochilor lui albaștri!

- Cathy, nu pari prea în formă în dimineața asta, remarcă el, zâmbind amuzat. Ce se-ntâmplă?
- Se întâmplă că astă-noapte cineva *mi-a*... a confundat restaurantul cu un atelier de fierărie. A făcut o gălăgie. cât să trezească un mort. îți aduc aminte că eu locuiesc deasupra. Credeai că n-am să te-aud?
- Ascultă, Cathy, interveni Besie ca s-o calmeze. Dan n-a știut că dormi acolo și.

- Vreau să știu ce-ai făcut! insistă Cathy.

Cu nonșalanță, Dan își umplu o ceașcă de cafea.

- M-am supus ordinelor tale.

- Ordinelor mele? Ți -am cerut să pleci, asta-i tot. Și mi se pare că încă mai ești aici!

Bărbatul își bău tacticos ceașca de cafea, o așeză pe tejghea, apoi, înainte ca ea să poată protesta, o prinse pe Cathy de umeri ca s-o facă să se întoarcă.

în fața ei trona o plită superbă, nou-nouță, echipată cu tot ce-și putea dori o bucătăreasă.

- Dar. hmm. Nu înțeleg, bâigui ea surprinsă.

Când îi ceruse lui Dan să repare cuptorul, nu se
gândise nici o clipă că o să cumpere o plită nouă.

- Doar ți-am spus eu ! nu se putu stăpâni să nu comenteze Besie, zâmbind satisfăcută.

- Ce-ai făcut cu cealaltă?
- Ieri, mi-ai spus că trebuia reparat cuptorul. Cu toate că nu sunt un mare specialist în ceea ce privește un restaurant, îmi dau seama totuși când un utilaj este gata să-și dea duhul. Imposibil de reparat. Deci am comandat imediat o nouă plită. Tocmai mă pregăteam să-ți spun, dar te-am găsit ocupată cu Tibit. Apoi, după plecarea lui, pe cuvântul meu.

Tulburată de gestul acesta, ca și de privirea care o cerceta, Cathy începu să examineze noua achiziție. E drept, era minunată. Insă tânăra femeie nu putea să scape de neliniștile ei. De ce cumpărase Dan o plită nouă? Chiar dacă poseda jumătate din acțiunile restaurantului, n-avea dreptul s-o facă. Mai ales fără s-o consulte și pe ea în prealabil!

- Cum ai făcut s-o bagi în bucătărie? întrebă ea.

Surprinzând privirile complice ale celorlalți, Cathy își dădu seama că se lucra pe la spatele ei.

- I-am dat cheia mea, recunoscu în cele din urmă Besie.
- Cuuum?

Așadar, angajata ei devotată trecuse de partea dușmanului. Cathy nu-și putea reveni!

- Cum altfel vroiai s-o bage în bucătărie? se apără vinovata. Pe fereastră?

Exasperată, Cathy nu știu ce să răspundă. Parcă toți se coalizau împotriva ei.

- N-ai altceva mai bun de făcut decât să stai aici la povești? o întrebă pe bătrână fulgerând-o cu privirea.
- Bine! Am înțeles că sunt în plus!

Bodogănind, Besie ieși din bucătărie. Deodată, Cathy se trezi singură cu Dan. Un fel de tulburare o cuprindea încet-încet, dublată de un sentiment de stinghereală. Curios, nu se simțea în stare să rămână singură cu bărbatul acesta. Atunci, cum avea să găsească tăria să-i reziste?

- M-am chinuit al dracului să trec plita prin cadrul ușii, îi explică el frecându-și bărbia, și mi-a luat mult mai mult timp decât îmi planificasem. Mi-am permis să le ofer un bacșiș celor care au adus-o. Oh! Nu-ți face griji, eu am plătit. Poți să verifici că banii sunt la locul lor.
- N-are importanță. Cred că a costat o avere!

Cum Dan nu răspundea, Cathy se hotărî în sfârșit să se întoarcă. Când îi descoperi chipul, fu încurcată de frumusețea aspră a trăsăturilor lui. Dumnezeule, cât era de frumos bărbatul acesta!

- Depinde ce înțelegi printr-o avere.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă partenerul ar fi fost gras, ar fi avut gușă și părul rar. Dar inima ei bătea să-i spargă pieptul, și hotărârile ei cumpătate se topeau ca zăpada la soare.

- Bine, de acord! mormăi femeia în cele din urmă. M-am înșelat. Imi pare rău. Și. mulțumesc.

- Nu te-ai săturat să faci totul de una singură?

întrebarea aceasta o luă pe Cathy pe nepregătite.

Era puternică. Acum. Asta îi ceruse multă răbdare, rezistență și timp ca să ajungă aici. După ce-și dăduse atâta osteneală ca să devină aspră, doar n-avea să-l lase pe primul venit- și n-avea nici o importanță că avea cei mai frumoși ochi din lume - să-i zdruncine mica fortăreață și să-i strice ordinea lucrurilor.

- Nu. N-am nevoie de nimeni.

- Așa crezi? întrebă Dan apropiindu-se de ea. Cathy, să știi că nu este un semn de slăbiciune de caracter dacă ai nevoie de cineva.

Cuvintele lui erau atât de blânde, atât de pline de tandrețe încât nu știa ce să mai facă să nu cedeze. Dar nu va fi niciodată vulnerabilă. Niciodată! Nici în fața acestui bărbat! Nu-și putea permite să aibă încredere în cineva care putea mai târziu, s-o trădeze.

In fața privirii lui întrebătoare care n-o părăsea, Cathy întoarse capul. „Fii calmă!“ își repeta ea. Dar era atât de greu. Dan era acum atât de aproape de ea încât simțea că inima îi șovăia. Niciodată nu fusese atât de violent tulburată în fața unui bărbat.

Din instinct, Cathy știa că Dan era altfel. Era un bărbat care avea nevoie să țină hățurile, să fie indispensabil. Și,

în definitv, de ce să nu fie? Ar fi mai ușor pentru ea, mai plăcut.
Era prea mult! își reveni femeia. Mai mult ca oricând, trebuia să scape de el!
- Dacă vrem să lucrăm împreună, trebuie să ne punem de acord, afirmă el.
- Ei, asta-i problema: n-o să lucrăm împreună.
- Ba da!
Cu degetul mare, Dan o mângâie pe bărbie. Imediat, puțina rezistență pe care Cathy era pregătită să i-o opună se topi.
- Nu vreau să fii aici! insistă ea ca să-și ascundă dezamăgirea..
- Asta, am înțeles foarte bine. însă rămân.
Dan era acum atât de aproape încât răsuflarea lui mângâia obrajii femeii, făcându-i și mai acută teama pe care începea s-o simtă. Teama de acest bărbat, de puterea lui, dar mai ales teama de ea însăși.
înainte să facă vreo prostie, trebuia să-l respingă.
Cathy se dădu înapoi, dar el o urmă imediat. Când ajunse cu spatele la ușă, se simți încolțită.

- Dan, trebuie ca situația asta să înceteze! Nici nu se pune problema ca incidentul de aseară să se repete. Suntem parteneri de muncă, nimic mai mult.
- Pot să-ți garantez că ceea ce este între noi n-are

absolut nimic în comun cu afacerile, spuse el apropiindu-se și mai mult.

Ii atinse cu buzele gura lui Cathy și adăugă imediat:

- Ceea ce se întâmplă între noi este personal, foarte personal.

- Intre noi nu este absolut nimic. Dar ce vrei, până la urmă?

Trăsăturile lui Dan se înăspriră, și femeia regretă imediat că pusese întrebarea.

- Pe *tine* te vreau, Cathy. Eu.

- Cathy! se auzi glasul lui Besie.

Când aceasta dădu buzna în bucătărie, împinse ușa și își împinse patroana peste Dan. Instinctiv, el o prinse în brațe să nu cadă.

- Iți vine să-ți iei lumea-n cap!.

Când o văzu pe Cathy în brațele bărbatului, bătrâna nu putu să-și stăpânească un zâmbet.

- Nu-i ce crezi tu! se apără actrița scenei, cu obrajii roșii ca focul.

- Ba da! o contrazise Dan.

- Oh, tu! Taci! exclamă Cathy împingându-l.

După ce-și puse puțin părul în ordine, se întoarse către Besie.

- Ce se-ntâmplă?

Spera să fie vorba de ceva suficient de important ca să

găsească un pretext să plece din bucătărie. însă Besie se învârtea în jurul celor doi asemenea unui detectiv în jurul unui suspect, vizibil dornică să cunoască mai mult.

- Bessie! își pierdu răbdarea Cathy.

- Este vorba iarăși de Vera și domnul Epcott, cu. de-ale lor, îi anunță bătrâna oftând descumpănită.

- Să nu-mi spui că iar l-ai lăsat să intre cu Beauregard în restaurant! Dacă vine Tibit pe aici, n-o să ne mai ierte, de data asta.

Dan ridică o sprânceană și zâmbi radios. în liniște, el articulă un cuvânt pe care Cathy nu putu să-l înțeleagă. Era prea fascinată de senzualitatea buzelor lui, de amintirea arzătoare pe care i-o lăsaseră ca să înțeleagă ce vroia să-i spună.

- Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea iritată.

- *Pe noi,* murmură simplu Dan.

„Fir-ar să fie!“ își spuse Cathy. Spusese *noi,* fără să-și dea seama. Dar era o greșeală fără urmări, încercă să se convingă singură. Da, era o mică greșeală fără importanță.

- Când o să terminați să vă hârjoniți, bombăni Besie, aș putea să vă explic despre ce e vorba!

Imediat, cei doi vinovați se întoarseră spre ea. -Uite că e mai bine! Bietul Beauregard este acasă făcându-și siesta. Se ceartă care să se instaleze la masa din colț.

Vor amândoi să se așeze la aceeași masă, singuri, bineînțeles. Sunt mai rău ca niște copii.

Bătrâna avusese grijă să facă remarca asta privindu-i pe Dan și pe Cathy în față, ca și cum despre ei ar fi fost vorba.

- După felul cum decurgeau lucrurile când am plecat de lângă ei, continuă ea, cred că și-au scos deja măruntaiele. N-am nici un chef să mă mai bag între ei. Nu mai am vârsta pentru așa ceva.

- Am înțeles. Am eu grijă! luă inițiativa patroana. In timp ce Cathy, hotărâtă, se pregătea să iasă pe ușă, Dan o prinse de mână.

- De ce nu mă lași pe mine să mă ocup, de data asta? Femeia se gândi o clipă. Verei și domnului Epcott nu le prea plăceau străinii, mai ales când se amestecau în treburi care nu-i priveau.

- De acord, răspunse ea, râzându-și discret în barbă. Du-te, mă ocup eu de bucătărie.

Pentru o clipă, încercă un ușor sentiment de vinovăție. Nu era prea frumos din partea ei să-l trimită să se certe cu doi dintre clienții cei mai cârcotași. Pe de altă parte, dacă vroia să joace rolul de partener, era mai bine să vadă ce-l aștepta!

Besie așteptă ca Dan să iasă ca să se întoarcă spre patroană.

- Ce te-a apucat să-l trimiți să se ocupe de nebunii

ăștia doi? Nu știi cum se poartă cu străinii? O să-l facă zob pe bietul om.

- Știu, spuse Cathy zâmbind.
- Atunci de ce. Ah, înțeleg! Șmecheră mică! Ca să scapi de el cât mai repede, nu-i așa?
- N-am ce să fac cu un nou partener, spuse patroana ca să se justifice. Bănuiesc c-o să fiu nevoită să aștept până o să se sature de toate corvezile. îi acord maximum o săptămână!
- Ei bine, cred că problema s-a rezolvat! exclamă Dan dând buzna în bucătărie. Pe viitor, nu se vor mai certa.

Cathy ridică privirea, inocentă.

- Da? Ce s-a-ntâmplat?

în realitate, vorbind cu Besie, trăsese discret cu ochiul la ceea ce se-ntâmplase. Și nu fără dezamăgire,

tânăra femeie putuse să constate că se părea că se descurcă de minune în capcana în care-l trimisese.

- Se certau să știe cine se va așeza pe bancheta din colț, explică Dan. Când le-am sugerat s-o împartă amândoi, n-am avut prea mare succes. Atunci, i-am spus Verei că, ea și domnul Epcott, fiind cei mai buni clienți ai noștri, era foarte firesc să aibă fiecare bancheta lui. I-am arătat-o pe cea din stânga, asigurând-o că era de departe cea mai bună, singură demnă de o doamnă de calitatea ei.

Cathy îl privi suspicioasă. Făcând așa, Dan tocmai și-l urcase în cap pe domnul Epcott. Asta era o dovadă a lipsei de experiență!

- Sunt sigură că Vera a fost încântată, dar pun pariu că n-a fost pe placul domnului Epcott s-o vadă obținând locul cel mai bun.

Afișând o expresie sigură, Cathy zâmbi cu subînțeles.

- Nicidecum! o contrazise Dan. Domnul Epcott a fost încântat de idee, pentru că instalându-l pe cealaltă banchetă, i-am spus că *a lui* era cea mai bună!

- Cum? Vrei să spui că i-ai mințit pe amândoi?

- De ce i-am „mințit“? Sunt amândoi în culmea fericirii! In sfârșit, sper să nu-și dea seama de stratagemă.

- Nu-mi vine să cred!
- Bine, trebuie să mă întorc, spuse Dan. Vera chiar s-a oferit să mă găzduiască până o să-mi găsesc o gazdă. Mi-a promis să-mi povestească viața ei de artistă.

Spunând acestea, se grăbi să se întoarcă în salonul restaurantului.

- Oh, apropo, Cathy! spuse el peste umăr.
- Ce?
- Data viitoare când o să vrei să mă spionezi, ai grijă să nu-ți mai lași urma nasului pe geam.

Cu un șervețel, sterse mica urmă de pe fereastra rotundă și ieși fluierând.

- E. E., se bâlbâi Cathy.

- Cum spui tu, fata mea! exclamă Besie. Dar dacă vrei părerea mea, mie-mi face impresia că n-ai să te descotorosești chiar atât de repede de el!

Capitolul 5

- Te gândești să te ascunzi în bucătărie cât mai ai de trăit? o întrebă Besie care se întorcea cu o tavă plină cu farfurii murdare.

- Nu mă ascund! se indignă Cathy.

Bineînțeles că asta făcea chiar acum. Dan era alături, în salonul restaurantului *lor.* După incidentul de dimineață, femeia preferase să se apuce hotărâtă de treabă pentru a nu se mai gândi cum să se apere. Dar cum putea să spere că se va putea concentra, cu bărbatul acesta care n-o lăsa în pace.

Era peste tot! Lângă ea, atunci când prăjea slănina, în spatele ei când punea pâinea în cuptor, pe urmele ei când se ducea în sală să vadă clienții.

Și, ca să pună capac, îi zâmbea neîncetat. Era de-a dreptul insuportabil!

Cathy se străduise să stea cât mai mult în bucătărie, ca și cum ar fi vrut să delimiteze o frontieră între ei. Bucătăria era domeniul ei, salonul restaurantului, cel al lui Dan. Ușa era tot ce-i despărțea.

Era o soluție temporară, dar viabilă, cel puțin până când Cathy o să reușească să se descotorosească de el.

- Cathy, n-are rost să te superi pentru atâta lucru. A fost doar o întrebare!
Besie așeză tava grea pe o masă și se șterse pe frunte.
- Ce zi! exclamă bătrâna pe un ton care o surprinse pe Cathy.
- S-a-ntâmplat ceva? Nu te simți bine?
- Am obosit un pic, asta-i tot. Nu-ţi face griji!
Obosită? Besie? Femeia asta era rezistentă ca un taur și fără îndoială că tot atât de încăpățânată. Nu fusese niciodată bolnavă.
- în curând o să fie nevoie de pâine, spuse ea tărăgănat după ce bău un pahar cu limonadă. Au devorat aproape tot.
Se opri o clipă să se reazeme de frigider.
- Besie? Ești sigură că n-ai nimic? o întrebă Cathy.
- Fii liniștită, merge!
Luând o tavă cu farfurii curate, bătrâna o luă din loc cu pași greoi.

- Nu uita de pâine!

- Aduc îndată ce termin cartofii.

Cathy porni la luptă cu cele patru kilograme de cartofi pe care trebuia să-i curețe, puţin neliniștită. In definitiv, poate era o sarcină prea epuizantă pentru Besie să-l inițieze pe Dan în bunul mers al lucrurilor într-un restaurant. Cathy o însărcinase cu acest rol pentru că ea nu se simțea în stare s-o facă. Prezența

acestui bărbat o călca pe nervi, fără să mai pună la socoteală efectul pe care-l avea asupra simțurilor ei!

De când era aici, se surprindea pândindu-i pașii, sunetul glasului, capul cu păr negru în mijlocul clienților.

De fiecare dată când venea în bucătărie, inima înceta să-i mai bată. Și chiar atunci când nu era în cameră, mirosul lui proaspăt rămânea în urma lui, stârnindu-i simțurile lui Cathy. Și numai Dumnezeu știa că n-avea timp de pierdut cu asemenea fantezii!

- Nu, nu! murmură femeia aruncând un cartof curățat într-un lighean cu apă.

- Se spune că cei care vorbesc singuri au niște conversații foarte interesante, spuse Dan care apăruse în spatele ei.

Cathy tresări, scăpând cuțitul din mână.

- Nu vorbeam singură, vorbeam cu.
- Cu cartoful, probabil?
- Nu știu ce găsești atât de amuzant! în primul rând, m-am săturat să-mi dai târcoale!

Fără să se fâstâcească, Dan se aplecă și luă cuțitul de jos.

- Nu-ți dădeam târcoale, o liniști el întinzându-i cuțitul. De fapt, erai atât de cufundată în această conversație cu. cartoful încât nici măcar nu m-ai auzit intrând.

Luă unul dintre cartofii curățați, și-l răsuci în mână.

- Frumoasă lucrătură!

Cathy îi smulse cartoful și ridică din umeri.

- Vrei ceva? întrebă ea sec.
- Mi se pare că am spus dimineață ce vreau.

Aducându-și aminte, Cathy își simți inima începând să bată mai repede și o căldură plăcută o copleși. Bătu-l-ar Dumnezeu! își spuse femeia închizând ochii. Ce putere avea s-o aducă într-un asemenea hal? Dar mai ales, de ce nu reușea să se controleze mai bine?

în definitiv, nu era decât un bărbat, și Cathy avusese deja de-a face cu tagma bărbaților. Apriori, semănau toți. Iresponsabili, dându-se în lături la muncă și plini de egoism!

încet, deschise ochii din nou și se uită în direcția lui. Până acum, nu se mai întâlnise niciodată cu un bărbat de felul ăsta. Văzându-i bărbia și trăsăturile aspre și hotărâte, trebuia să nu fie ușor de manipulat.

Cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor prespălați, el se sprijini de tejghea.

- Cathy, cred că ai muncit mult în ultima vreme. Mai întâi vorbeai singură, acum faci conversație cu cartofii. Poate ar trebui să-ți iei câteva zile de concediu.

- N-am nevoie.

Se întrerupse văzându-l că ridică o sprânceană și

nu putu să nu se înroșească în fața expresiei lui plină de subânțelesuri. Aparent, nu erau pe aceeași lungime de undă.

- Deci n-ai nimic de făcut? îl întrebă, iritată.

- Ba da. Am venit să te anunț că un domn vrea să te vadă. îl cheamă Barnwood. Cred că este avocatul tău.

Imediat după episodul de azi-dimineață, Cathy se hotărâse să-și sune avocatul, pe Wilfred Barnwood, ca să verifice documentul pe care i-l prezentase Dan. Nu credea că era fals, dar prefera să nu-și asume nici un risc. Dar de ce venea la restaurant fără să-i spună dinainte? Și telefonul?

- Spune-i că vin imediat, mormăi ea ștergându-se pe mâini.

- Mi-a făcut impresia că e un tip curajos, comentă Dan. Am stat puțin de vorbă; s-ar putea crede că te iubește.

Zâmbindu-i fermecător, îi întoarse spatele și ieși din bucătărie.

Despre ce-ar fi putut să vorbească? își puse întrebarea Cathy, întrucâtva neliniștită. Punându-și puțin în ordine părul, ieși la rândul ei, nu înainte de a fi verificat dacă hârtia pe care vroia să i-o arate lui Wilfred era la locul ei, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Era puțin după ora cinei și salonul era aproape gol,

în afara câtorva întârziați care zăboveau citindu-și ziarul și bându-și liniștiți cafeaua. Soarele care asfințea inunda sala cu o lumină portocalie și atmosfera era liniștită și plină de căldură. Era momentul care-i plăcea cel mai mult lui Cathy. Cea mai mare parte a treburilor era terminată și putea să se întrerupă pentru că nimic n-o mai grăbea.

- Bună seara, Cathy, îi spuse Wilfred când se întâlniră.

Își scoase pălăria și o sărută pe obraz.

- Este o seară frumoasă, nu crezi?

Era într-adevăr un bărbat adorabil, cu mustață și ochi rotunzi ca niște bile; de fiecare dată când îl vedea, Cathy se gândea la un elefant de mare.

- Am avut plăcerea să-l întâlnesc pe noul tău partener de afaceri, spuse avocatul. E un tip simpatic.

- Ai verificat ceea ce ți-am spus? îl întrebă patroana așezându-se pe taburetul alăturat.

Nu-l pierdea din ochi pe Dan, în vreme ce acesta termina de pregătit mesele pentru micul dejun. Oare trăgea cu urechea la conversația lor?

- Bineînțeles. Am vorbit cu avocatul lui Dan, care a întocmit hârtiile. Să vedem.

Wilfred scoase un carnețel din servietă și își puse pe nas o pereche de ochelari cu rame aurii.

- Hârtiile sunt în regulă? șușoti Cathy aplecându-

se către el.
Surprins, omul legii se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

- Bineînțeles că sunt! Totul este perfect legal. Bărbatul acesta este partenerul tău!

în câteva clipe, speranțele femeii se risipiră. Cât timp trebuia să-l mai suporte? Și mai ales, cât timp mai putea ea să reziste?

- Dar cum a putut să vândă Alan jumătate din restaurant fără consimțământul meu? exclamă ea, plină de ciudă.

- N-avea nevoie de consimțământul tău, frumoasa mea. De altfel, nu l-a vândut, ci l-a folosit ca gaj.

- Dacă înțeleg bine, nu mai pot să fac nimic? Nu pot să mă descotorosesc de el?

- Ba da, cu condiția să răscumperi partea lui. Pot să-ți pregătesc hârtiile, dacă vrei.

Nu se putea. Nu avea banii și nu se putea îngropa în noi datorii. De altfel, după incidentul din ajun, cu Everett, probabil că bancherul n-avea să mai discute cu ea. Cât despre un împrumut.

- Ascultă-mă, draga mea, reîncepu Wilfred pe un ton conciliant, cred că ai noroc să ai un ajutor.

Văzând expresia descumpănită a interlocutoarei, avocatul nu mai insistă.

- Scuză-mă. Nu mi-am dat seama cât de neplăcută va fi această veste pentru tine. Dar sunt sigur că totul se

va aranja. Domnul Beliott pare un om cinstit. Știu că ai avut de-a face cu tot felul de indivizi după plecarea fratelui tău și că te-ai obișnuit să te ocupi de absolut tot, aici. Dar este o responsabilitate prea mare pentru o tânără frumoasă ca tine. Să știi că nu e rău deloc să mai fii ajutată din când în când.

Cu un zâmbet încurajator, el adăugă:

- Poate o să te obișnuiești mai greu cu noua situaţie, dar cu timpul o să-ți dai seama că e mană cerească. Dacă pot să fac ceva pentru tine, trase el concluzia dându-se jos de pe taburet, nu ezita să-mi dai un telefon, de acord?

Wilfred își aranjă pălăria de paie, o sărută pe Cathy pe frunte, îl salută pe Dan și plecă fluierând.

„Mană cerească!“ își spuse Cathy, înciudată. Ce avea acest Dan Beliott de fermeca pe toată lumea? într-adevăr, era un bărbat frumos. Trăsăturile chipului său era virile și teribil de seducătoare. Atitudinea lui era mai degrabă agreabilă. în alte împrejurări ar fi fost pe placul ei, trebui Cathy să recunoască.

în alte împrejurări? Despre ce vorbea? Chiar și în situaţia actuală, îl găsea irezistibil! Era mai bine să privească lucrurile în față: bărbatul acesta o tulbura, o fascina. Și o amenința: restaurantul lui Cathy, independența ei și viața ei personală erau în pericol. Așa încât, trebuia să păstreze distanța față de acest individ. Erau prea multe lucruri în joc.

- Cathy?

Dan o atinsese cu șervetul umed cu care ștergea tejgheaua.

- Pardon, spuse ea distrată ridicând coatele pentru ca el să-și poată continua treaba.

- La ce te gândești?
- La nimic.

Avea vreo îndoială că se gândea la altceva decât la el? Cathy coborî de pe taburet și se îndreptă către bucătărie. Totul părea anormal de liniștit, lipsea ceva. Besie.

- Dan, unde-i Besie?
- Am trimis-o acasă.

Făcând efortul să rămână calmă, femeia se întoarse și-l întrebă:

- Ce-ai făcut?
- Am trimis-o acasă.

Repetase propoziția apăsând pe fiecare cuvânt, ca și cum ar fi vorbit cu cineva mai greu de cap.

- Cum ai îndrăznit! Fără să mă întrebi și pe mine? Este restaurantul *meu* și nu vreau să dai ordine fără să-mi ceri și mie părerea.
- Restaurantul *nostru,* oftă prelung Dan.
- M-am săturat de tine! De ce nu te-ntorci de unde-ai venit?
- Of, of! Te-ai supărat.

Cathy deschise gura, pregătită să-i spună câteva cuvinte care să-i bage mințile-n cap. Dar nu avu timp.

- Hai să vorbim despre asta în bucătărie, o îndemnă Dan trăgând-o hotărât de mână.

- Nu m-atinge!

Câteva clipe mai târziu, era încorsetată între masa de lucru din bucătărie și Dan, care o domina cu înălțimea lui; în ochii lui se citeau amuzamentul și furia. Ea încetă să se mai zbată.

- Ascultă, Cathy. Sunt partenerul tău și, îți convine sau nu, rămân aici!

Punându-i un deget sub bărbie o sili să se uite la el.

- în plus, dacă nu te-ar fi apucat furia, ai fi aflat că pe Besie am trimis-o acasă pentru că nu se simțea prea bine.

- Dumnezeule! Dar cum se face că ți-a spus ție și nu *mie!*

- Pentru că mi-a spus *mie!* Besie nu ți-ar fi spus niciodată că e bolnavă. Știe cât de mult contezi pe ea. Practic, a trebuit s-o dau pe ușă afară.

Cuprinsă de remușcări, Cathy lăsă ochii în pământ contemplând mozaicul din bucătărie. Besie era bolnavă și nu i-a spus nimic! Dar nu era vina lui Dan, la urma urmei? Era atât de tulburată de prezența lui, încât nu-și dăduse seama de nimic.

De când pusese piciorul în restaurant, Dan făcuse

totul ca să devină indispensabil. Avusese grijă de Tibit, cumpărase o plită nouă, făcuse pace între Vera și domnul Epcott. Reușise chiar să-i câștige încrederea lui Besie.

încet, dar sigur, Cathy putea să vadă cum localul îi scăpa din mână ca să ajungă la acest străin. Era de neîngăduit!

- Cathy? murmură el. De când am venit, îmi spui numai ce vrei să nu fac. De ce nu-mi spui ce aștepți de la mine?
- Cred că am fost explicită: aștept să pleci!

Deloc impresionat, Dan o mângâie cu un deget pe buza de jos, provocându-i o mulțime de fiori de nestăpânit.

- îmi pare rău, dar am motive serioase să rămân.
- Ce motive?
- Motive care nu te interesează pe tine.

Mângâierea lui deveni și mai senzuală.

- îmi pare rău, reuși să răspundă Cathy în ciuda tulburării, însă tot ce se referă la restaurantul acesta mă privește și pe mine.
- Dacă Besie e bolnavă, n-avem altceva de făcut decât să lucrăm împreună. Am fost nevoit să-i promit că o să mă ocup de toate treburile ei, altfel n-ar fi acceptat să se ducă acasă.

Această veste o făcu pe Cathy să tresară. Asta însemna

că trebuia să lucreze cu el toată ziua, fără să mai fie la mijloc prezența lui Besie! Mai mult ca niciodată, trebuia să se descotorosească de el!

- Cum poți spera s-o poți înlocui, dacă ai recunoscut singur că nu te pricepi la nimic?

- îți place sau nu, dacă n-ar fi fost Besie aici, ai fi depins cu totul de mine. Nu poți să faci absolut totul singură, deși tu așa vrei să crezi. Da, Cathy, ai nevoie de mine!

- Am nevoie de tine? Ei bine, aș vrea.

Tirada pe care se pregătea să i-o servească fu întreruptă de un sărut violent care-i astupă gura.

Ridicând mâinile ca să-l respingă, Cathy se trezi trecându-le după ceafa lui Dan și înfigându-și degetele în părul lui de abanos. Propriile buze o trădară, răspunzându-i sărutului cu o pasiune de care nu se știa capabilă.

Ce se-ntâmpla în mintea ei? își spuse femeia, depărtându-se în grabă de Dan. Se lăsa sărutată de dușmanul ei! Ba mai mult: îl săruta și ea!

- Dan, comoara mea! se auzi un glas de femeie în timp ce ușa se deschidea. Ah, iată-te! mieună Jaqueline Watson strecurându-și capul prin cadrul ușii. Aș vrea să beau ceva proaspăt.

- Vin imediat, Jaqueline, răspunse Dan fără s-o scape din ochi pe Cathy.

Parcă îi transmitea un mesaj, însă era prea tulburată să-l înțeleagă.

- Grăbește-te! susură Jaqueline înainte de a dispărea.
- Jaqueline te așteaptă, îi atrase atenția Cathy.
- N-are decât să aștepte!
- Dar vrea să bea ceva proaspăt.
- Tot ce vrea Jaqueline, sunt *eu!* declară Dan cât se poate de serios.

Cathy se uită la el, cu gura căscată.

- Câtă aroganță! Ai impresia că ești buricul pământului? Pretinzi că am nevoie de tine pentru restaurant, și că Jaqueline atentează la virtutea ta! Câtă vanitate!
- Cathy, nu mă interesează deloc ce vrea Jaqueline. în schimb, mă interesezi tu. Și dacă n-ai avea tot timpul ceva împotriva mea, ar fi fără îndoială mult mai bine.

Era o notă de ambiguitate în vorbele lui, și Cathy își spuse că nu era vorba numai despre relațiile lor profesionale.

- Ai nevoie de mine, mai adăugă Dan.

Această ultimă remarcă avu darul de a stârni din nou furia tinerei femei. Refuza să aibă nevoie de el și va face totul ca să-i arate că se înșela.

- O să mai vedem noi, dragul meu! O să mai

vedem noi!

Capitolul 6

- Cathy! Unde-i cafeaua pe care mi-ai promis-o? strigă domnul Epcott. Cu ce mi-ai făcut sandvișul? Ti-am cerut cu friptură rece și ce mi-ai adus seamănă a ton.

Strâmbă din nas mirosind sandvișul pe care femeia abia i-l adusese.

Exasperată, Cathy luă cafetiera de pe tejghea ca să meargă să-i toarne cafeaua.

- E rece! exclamă el după ce bău o înghițitură. Și pe urmă, sandvișul ăsta e cu ton. îți cerusem cu friptură rece.

- Mănâncă-l! E mai sănătos pentru tine! îi ordonă ea înainte de a trece să strângă masa următoare.

Ar fi dat orice să poată să se așeze câteva clipe! Era istovită. De două zile, se ocupa și de bucătărie și de clienți. Cât despre Dan, între ei era acum un război deschis.

Cathy își jurase să-i arate că putea să se descurce singură, în vreme ce el era hotărât să-i demonstreze contrariul. Și era nevoită să recunoască: el era în avantaj, aflându-se întotdeauna în spatele ei să adune farfuriile sparte, să-i liniștească pe clienții nemulțumiți

sau să facă ce uita ea.

Cum se ștergea cu dosul palmei pe frunte, femeia îl privi cu coada ochiului. El se duse la masa domnului Epcott și luă sandvișul să-l ducă în bucătărie. Câteva clipe mai târziu, se întorcea aducându-i clientului un sandviș așa cum îl ceruse și o cană cu cafea din care ieșeau aburi.

Un sentiment de recunoștință o cuprinse deodată pe Cathy în timp ce așeza o tavă plină cu farfurii murdare pe tejgheaua din bucătărie. în alte condiții, ar fi făcut un efort să se ducă să-i mulțumească lui Dan. Dar acum.

Telefonul sună, și se duse să răspundă.

- Alo, Cathy? Sunt Scott, de la lăptărie. Aseară am avut un incendiu. Nu-i nimic grav, dar n-o să mai putem face livrările câteva zile.

închizând ochii, trase o înjurătură în sinea ei. De ani de zile, făcea apel la intreprinderi locale. Uneori se mai întâmplau unele mici incidente, dar până acum reușise să se descurce de fiecare dată. Besie rămânea

la restaurant, în timp ce ea lua mașina și se ducea să caute ce avea nevoie. Cum să se descurce de data asta?

- Cathy? Mai ești la aparat?

- Da, da, Scott. îmi pare rău pentru incendiu. Sper că nimeni n-a pățit nimic.

- Nu. Nimeni n-a fost rănit. Frumos din partea ta că

pui așa problema. îmi pare rău, nu prea avem personal și la noi este o brambureală de nedescris. Marfa ta este pregătită, dar n-are cine să ți-o aducă. Astăzi ținem deschis până la ora patru. Dacă ai putea să vii tu.

Aruncând o privire la orologiul din bucătărie, Cathy observă că era trecut de două. Mai avea de pregătit friptura pentru cină, dar dacă se grăbea, putea să se ducă să-și recupereze laptele și smântâna înainte de a se închide.

Dar restaurantul? Nu putea să plece așa!

- Mulțumesc, Scott. Vin imediat, spuse patroana fără știe prea bine cum avea să facă.

De ce să nu-l roage pe Dan? se gândi imediat. Nici nu se putea gândi la soluția asta.

- Cathy! se auzi glasul domnului Epcott.

- Ce mai este? întrebă ea nerăbdătoare ieșind din bucătărie.

- Unde mi-e crema caramel? Joia, iau întotdeauna o cremă caramel.

„Fir-ar să fie!" își spuse femeia. Era bine că avea o nouă plită, dar avea altceva de pus la cuptor!

- Astăzi n-o să fie! decretă patroana. Ce-ai zice de o cupă de înghețată?

Domnul Epcott și Vera se priviră ciudat. Cu aceeași privire cu care se uitaseră la Cathy toată săptămâna.

- Știi foarte bine că domnului Epcott nu-i place

înghețata, îi reproșă Vera.

- Când se întoarce Besie? întrebă domnul Epcott, căutându-l cu privirea pe Dan.

- Nu știu. Cât de curând, sper.

- Așa sper și eu, răspunse bătrânul ridicându-se. După ce lucrurile or să redevină cum au fost, poate ne vom întoarce și noi.

Neputincioasă, Cathy se uită la perechea care se îndrepta către ușă.

în aceeași clipă, Dan ieși din bucătărie. Văzu chipul descumpănit al lui Cathy, fețele bosumflate ale clienților și porni după aceștia. îi ajunse când erau gata să iasă. Cathy nu auzi ce vorbeau, dar avu surpiza să-i vadă pe domnul Epcott și pe Vera revenind zâmbitori la locurile lor.

Dan îi făcu complice cu ochiul înainte de a trece în spatele tejghelei. Se întoarse de acolo cu două cupe cu înghețată pe care cei doi turbulenți le acceptară în grabă.

Dezolată, Cathy se întoarse în bucătărie. Chiar și cei mai fideli clienți treceau de partea dușmanului!

Când deschise ușa frigiderului, rămase stană de piatră. Ce se-ntâmplase cu friptura pe care o pusese la fezandat toată noaptea? Douăsprezece kilograme de carne nu puteau să dispară chiar așa!

întâmplător deschise ușa cuptorului ca să

descopere acolo carnea care lipsea.

Iarăși Dan! se gândi ea, înciudată. Trebuie să fi pus carnea la cuptor în vreme ce era ocupată cu strânsul meselor în salon. Și nu se mărginise la atât, constată patroana uitându-se în jurul ei. Programul de lucru era în plină desfășurare! Cât despre vesela murdară, în afară de o cafetieră care trebuia spălată de mână, totul era în spălătorul de vase.

Hotărât lucru, Dan parcă era peste tot în același timp!

Epuizată, femeia se sprijini cu coatele pe tejghea, cu capul în mâini. Cum putea să-l urască pe un bărbat care se dovedea atât de adorabil? Bineînțeles, dăduse buzna în viața ei și răsturnase totul cu susul în jos. însă

cu fiecare zi care trecea, Cathy nu mai avea curajul să se lupte cu el. Putea să-și consume altfel energia.

în plus, Cathy nu mai avea mult până să admită că purtarea ei era infantilă, că n-ar fi trebuit niciodată să procedeze așa cum o făcuse. Era de mirare că Dan își mai dădea silința s-o ajute, mai ales după tot ce-i spusese!

Poate venise timpul să-i propună un armistițiu? Tatăl ei îi spusese că dacă nu reușeai să învingi un adversar, cel mai bine era să-ți faci din el un aliat. Acest lucru le-ar permite amândurora să salveze aparențele, și lucrurile s-ar desfășura mult mai ușor în restaurant.

Da, era preferabil să-l aibă pe bărbatul acesta alături de ea, nu în echipa adversă!

Era un adversar extrem de redutabil. Dar cum să ceri un armistițiu fără să dai impresia că te recunoști învins?

- Cathy?

îi recunoscu imediat vocea și parfumul de mosc al pieii lui. Dan era chiar în spatele ei.

- Ai pățit ceva? o întrebă el.

- Nu. Mă gândeam.

- La ce te gândeai?

Bărbatul avea un șorț legat la mijloc și un șervet pe umăr. Un adevărat profesionist al restaurantului!

Căutând să tragă de timp ca să-și recapete curajul și să-i treacă prin cap să spună ceva, Cathy se uită un timp în tavan. Degeaba.

- Vreau să-ți fac o propunere, începu ea.
- Ah, da?
- Nu, nu o propunere cum crezi tu! protestă ea înroșindu-se.
- Păcat!

Cum să-și păstreze mintea limpede cu un asemenea interlocutor? se întrebă Cathy, tulburată de privirea care o cerceta atent. Tuși puțin să-și dreagă glasul, își înălță bărbia și începu:

- Cred că e timpul să facem un armistițiu.

- Un armistițiu? Vrei să spui că abandonezi? Că ridici steagul alb și te dai bătută?

- Da. Dar te rog, n-are rost să faci atâta caz.

- Atunci? insistă Dan făcând un efort să nu zâmbească.

- Atunci, ce?

- Ești gata să recunoști că te-ai înșelat în privința mea?

- Da, murmură Cathy. M-am înșelat.

Parcă era hipnotizată de ochii albaștri care erau doar la câțiva centimetri de ea. Imposibil să mintă glasul cald și mângâietor care o întreba.

- Ești gata să recunoști că ai nevoie de mine?

Da, avea nevoie de el. Și nu numai pentru restaurant.

- Da, recunoscu femeia, simțind că n-o mai țineau picioarele.

Imediat, întoarse privirea ca să lupte împotriva magnetismului care-l trăgea spre el. Nu vroia să i se citească dorința în ochi; cel puţin până nu avea să-și clarifice gândurile.

- Cathy? o chemă el atingând-o pe umăr. Știu cât trebuie să te fi costat mărturisirea aceasta. Mulțumesc.

Glasul lui era sincer, fără nici o urmă de ironie și Cathy nu putu să nu zâmbească. Admirația pentru omul ăsta creștea neîncetat. Nemaiputând să reziste, se întoarse.

- Atunci, un armistițiu? spuse el întinzând mâna.

Cathy îi dădu mâna și bărbatul o trase încet spre el.
Cu un prelung oftat de ușurare, deplin încrezătoare, nu se împotrivi să se lipească de pieptul lui.
Ce bine era să se poată baza pe cineva. Dan era un om care nu se lăsa manipulat, nici de ea, nici de altcineva. Poate că ăsta era farmecul lui. Era cu totul altfel decât Alan și tovarășii lui, din toate punctele de vedere.

- îmi pare rău, murmură ea cu o voce răgușită.
Remușcările și rușinea o împiedicau să se exprime liber. Nu era în firea ei să se poarte răutăcios; dar îi fusese teamă pur și simplu.Teamă de sentimentele pe care le trezise în ea bărbatul acesta. Fără îndoială că acesta fusese motivul pentru care voise să se descotorosească de el, înainte de a fi prea târziu.
- Nu-i nimic, o liniști el. Cathy, nu-i o crimă să ai nevoie de cineva. Fiecare dintre noi are nevoie de cineva la un moment dat.
Cu blândețe, Dan încerca să faciliteze desfășurarea lucrurilor. însă Cathy, dacă vroia să fie un adevărat armistițiu, trebuia să spună lucrurilor pe nume.
- Nu-mi pare rău că am nevoie de tine, explică ea. îmi pare rău că m-am purtat cu tine așa cum am făcut-o.
El o strânse în brațe și-i mângâie părul. Ce bine că îl simțea atât de aproape! Tânăra femeie se simțea în siguranță și i-ar fi plăcut să rămână mereu așa.

Zâmbindu-i blajin, Dan scoase din buzunar o batistă cu care-i șterse lacrimile pe care ea nici nu le simțise curgând.

- Mulțumesc, îi șopti ea, tulburată.
- Ar fi mai bine să mă duc în salon, acum. Mai avem câte ceva de făcut, o trezi Dan la realitate.

- A sunat Scott. Nu poate să ne livreze marfa. Poți să te duci la lăptărie să iei ce-am comandat?

Tinându-și răsuflarea, Cathy aștepta curioasă reacția lui. După episodul cu ușa cuptorului, era prima oară când îi cerea să facă ceva pentru ea.

- Nici o problemă, răspunse el imediat. O să iau camioneta. Te descurci, cât lipsesc?
- Bineînțeles. Dan? continuă Cathy cu glas șovăitor. Poți să treci pe la bancă să depui niște bani în locul meu?
- Bineînțeles. Fă o listă cu tot ce.
- Dan? Dragul meu?

Era glasul Jaquelinei care se auzea din salon.

- Dumnezeule! tresări Dan.
- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cathy văzându-l alarmat.
- E Jaqueline.

Apoi, încet, adăugă:

- Cathy. Să nu te superi pe mine! N-am vrut s-o necăjesc și atunci i-am spus.
- Ce? Ce i-ai spus?
- Ei bine, i-am spus. Să nu te înfurii. dar i-am

spus că între noi este ceva mai mult decât o relație profesională.

- Ce? sări în sus Cathy.

Dan îi puse o mână pe gură ca s-o facă să tacă și pufni în râs.

- Șșșt! Să nu te superi pe mine, dar asta a fost tot ce-am găsit să scap de ea. Poți să mă ajuți să scap din viesparul ăsta?

La urma urmei, făcuse destule pentru Cathy ca să-l ajute și ea la rândul ei.

Jaqueline era o femeie a cărei principală ocupație din timpul liber erau bărbații. Și când punea ochii pe cineva, se putea dovedi foarte încăpățânată. Alan avusese o tristă experiență cu ea.

- Te rog., insistă Dan fără să-i dea drumul mâinii.

Cum Cathy fu de acord, o eliberă. Peste umăr, ea putu să vadă claia de păr roșcat al Jaquelinei.

- Sărută-mă repede! îl îndemnă ea trăgându-l de cămașă. Sosește!

Dan făcu ochii mari de surprindere și se aplecă s-o sărute. Gura lui mângâietoare și lacomă în același timp, făcea să trezească în Cathy o serie de senzații foarte plăcute.

Lipită de el, nu vroia să piardă ceva din atingerea aceasta îmbătătoare.

Cu un murmur surd, el își înălță capul.

- Oh, Cathy!

Ochii lui mângâiau chipul femeii așa cum o făcuseră buzele lui cu câteva clipe înainte. Senzațiile trezite în ea, o lăsau pe Cathy tremurând de dorință.

- Ar fi mai bine să mă duc la lăptărie, șopti el.

In timp ce se întorcea, ea îi atinse mâna.

- Dan?
- Da.
- Mulțumesc.

*
* *

- Mmm! Miroase foarte bine, aici.

Cu o tavă plină cu farfurii, Dan tocmai deschisese ușa.

- Este budinca mea, îi spuse Cathy.
- Nu! E altceva.

Se aplecă spre gâtul ei.

- Da, asta este. Mirosul de vanilie întotdeauna m-a înnebunit.

Tulburată, Cathy se înfioră simțindu-i răsuflarea caldă mângâindu-i gâtul.

- Cathy? Ce nu-i în ordine? o întrebă atunci Dan.

De când îi ceruse s-o ajute, comunicarea dintre ei devenise mai ușoară.

- Nimic, minți ea. De ce?
- Pentru că pui farfuriile murdare în cuptor.

El scoase farfuriile de acolo și le așeză pe masă.

- Dacă nu mă-nșel, continuă el, pun pariu c-o să găsesc niște lucruri interesante în mașina de spălat vase!

Din câțiva pași, traversă bucătăria și deschise ușa mașinii.

- Este exact cum mi-am închipuit. Totul trebuie să aibă o logică!

Și scoase budinca din mașina de spălat vase.

Nu era nici urmă de reproș în glasul lui, doar amuzament amestecat cu tandrețe. Cu îndrăzneală, Cathy căută o scuză pentru comportamentul ei bizar.

Totuși nu putea să-i mărturisească adevărul! Să-i spună că prezența lui o tulbura atât de mult încât nu mai știa ce face? Că nu se mai gândea la altceva decât la el?

Săptămâna trecută, Cathy încercase în zadar să se concentreze asupra treburilor ei. Dan era întotdeauna în preajmă, și în permanență în gândul ei. Cu o privire, cu o atingere, prin simpla lui prezență, avea darul s-o scoată din minți.

- Cathy? Ce se-ntâmplă ? o întrebă din nou, vizibil îngrijorat. Dacă ai probleme cu restaurantul sau îți faci griji pentru ceva, trebuie să-mi promiți c-o să-mi spui și mie. Să știi că poți să contezi oricând pe mine.

îi cuprinse fața în palme.

- Știi că sunt întotdeauna aici ca să te ajut. Orice te-ar neliniști, nu șovăi să-mi spui și mie.

Cu degetul mare, o mângâia pe obraz, trezind în Cathy o dorință insuportabilă; abia se mai putea ține pe picioare.

- Știu, răspunse ea cu gravitate.

Tocmai asta era problema. Dan era întotdeauna lângă ea, în gândurile ei. Trăgând adânc aer în piept, femeia încercă să-și pună gândurile în ordine, dar nu fu în stare.

- Ai putea să te dai puțin înapoi? întrebă tânăra femeie pe neașteptate.

- De ce? Ti-e frică de mine?

- Puțin, trebui să recunoască, cu toate că „frică“ nu era cuvântul cel mai potrivit.

- De ce?

Cu gâtul uscat, Cathy își aținti privirea pe pantofii pe care-i avea în picioare.

- Cathy? insistă Dan ridicându-i bărbia.

Când îi întâlni privirea care o scruta, femeii i se tăie răsuflarea.

- Pentru că tu. eu.

- Pentru că îți dai seama că între noi este mai mult decât restaurantul ăsta, nu-i așa?

Ea clătină din cap, încuviințând.

- Și ți-e frică?

- Da, recunoscu ea încercând, dar nereușind să zâmbească.

- Cathy, nu-ți fie frică. N-am să-ți fac niciodată vreun rău.

Zâmbind, Dan se apleca spre ea ca să pună stăpânire pe buzele ei. Atingerea buzelor lui o făcu pe Cathy să-și simtă mușchii încordați destinzându-i-se. Cuprinse cu brațele gâtul lui Dan și răspunse sărutului său.

Surprins de acest răspuns, el ridică brusc capul și făcu un pas înapoi. își reproșa că mergea prea repede, mult prea repede. Și dacă nu ieșea imediat din bucătărie, nu știa ce s-ar fi putut întâmpla.

- N-am să te fac să suferi niciodată, îi promise el sărutând-o o ultimă dată pe Cathy înainte de a ieși.

Capitolul 7

O rază palidă de soare traversa perdeaua camerei lui Cathy. Totuși, nu aceasta o trezise. Prea obosită să se trezească, se întinse și se întoarse pe partea cealaltă. Deodată, auzi un zgomot. Se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi. Ar fi jurat că cineva îi lovise cu o pietricică în fereastră!

Nemișcată, așteptă. Zgomotul se mai auzi o dată. Cine avea îndrăzneala s-o trezească duminica, atât de devreme, câtă vreme era singura zi în care putea să lenevească și ea dimineața.

Mișcându-se încet, se duse să deschidă fereastra.

- Cine ești, de.
Văzându-l pe Dan, se opri. El era cel care îndrăznea s-o facă. Vântul dimineții îi ciufulea părul negru, făcându-l să pară un puștan pus pe șotii.

- Bună dimineața! spuse el vesel văzând-o pe Cathy. Ce faci, într-o dimineață atât de frumoasă?

Buimacă, femeia crezu la început că își pierduse mințile. Ce căuta aici, la o asemenea oră?

- Ești nebun? îl întrebă ea dându-și părul pe spate ca să-l vadă mai bine.

- Nu, din câte știu! Cum te simți?

Femeia închise fereastra să se ducă să se culce mai departe. Ascunsă sub pătură, Cathy nu putu totuși să nu zâmbească. Era Dan matinal sau nu, nebun sau nu, dar nici la o asemenea oră nu putea să rămână indiferentă.

Cum reîncepea bombardamentul în fereastră, dădu pătura la o parte, învinsă. Se părea că nu era dispus să abandoneze partida. Atunci, trebuia să se trezească!

- Dan! exclamă ea deschizând fereastra. Ce-ți trece prin cap? Ești complet. Oh!

El era tot acolo, jos, însă de data asta nu mai era singur. Părintele Powers era lângă el. îngrozită, Cathy își dădu seama că spectacolul pe care-l oferea nu era cel mai potrivit pentru un om al Domnului.

- Bună ziua, Cathy! o salută părintele cu accentul

lui irlandez.

- Bună ziua, părinte, răspunse ea încet.

Apoi, tiptil, se dădu înapoi ca să se ascundă de cei doi bărbați. Ce catastrofă! Nu era îmbrăcată prea decent în cămașa ei de noapte.

- Frumoasă dimineață, nu-i așa? mai strigă părintele Powers.

Pentru o clipă, Cathy se întrebă dacă avea mâinile destul de lungi ca să-l poată sugruma pe Dan de la înălțimea ferestrei. De ce se gândise să-l aducă pe omul bisericii aici?

- Intr-adevăr!

- Dan mi-a spus că-ți face curte, anunță intrusul, vizibil încântat.

- Ce-a. ce-a spus?

Cathy se aplecă din nou peste fereastră ca să-i vadă mai bine pe cei doi bărbați, apoi, aducându-și aminte cum era îmbrăcată, se dădu repede înapoi. Ce-i spusese reverentului?

- Cred că este o idee încântătoare, continuă acesta. Desuetă, dar fermecătoare. Nu ești de aceeași părere, Cathy?

- Fermecătoare, într-adevăr, răspunse femeia fără să știe despre ce era vorba.

Ce putuse face ca să merite o asemenea umilire în public, într-o duminică dimineață?

- Bine, eu plec! anunță părintele Powers. Distrați-vă, copii!

Cathy îl privi neliniștită îndepărtându-se. Acum, trebuia să-i spună și ei despre ce era vorba.

- Ce-ai fost să-i spui?
- Nimic altceva decât adevărul!
- Ce înseamnă asta?

Cu mâinile făcute pâlnie, Dan strigă:

- I-am spus că-ți fac curte!

Cathy tresări și, neliniștită, aruncă o privire pe stradă; era ora când jumătate din orășeni se duceau la biserică, la slujbă. Dar constată cu ușurare că pe moment nu era nimeni prin preajmă.

- Termină o dată!
- Ce să termin? o întrebă Dan, afișând un zâmbet candid.
- Ce vrei, până la urmă?

Văzându-i expresia sugestivă, Cathy fu cât pe ce să cadă pe fereastră. De fapt, știa foarte bine ce vroia: pe *ea* o vroia! Dar ăsta era un motiv ca să facă să știe toată lumea?

- Fii serios. Ce faci aici?
- Ti-am explicat deja. Dacă n-ai auzit, o să strig și mai tare.

- Nu face asta!
- Cathy, am venit să-ți fac curte!

Era clar că Dan avea să rămână pe loc, să-și declare intențiile sus și tare până o să-și dea acordul. Dar acordul pentru ce, de fapt?

- Iți aduci aminte de Jaqueline? o mai întrebă el. Mi-ai promis c-o să mă ajuți în această mică problemă.
- Da. Ei și? Ce amestec are Jaqueline în treaba asta? Doar nu te trimite ea aici, când se crapă de ziuă, nu?
- Mi-a cerut să merg cu ea la lacul Libertyville, pentru un picnic.
- Și?
- I-am spus că nu pot. pentru că merg cu tine!
- Cee? exclamă Cathy.

Uitând de ținuta ei, se aplecă din nou peste fereastră.

- Ascultă, Cathy. Suntem parteneri, nu-i așa? Și partenerii nu trebuie să se ajute în situații grele? Cum vrei să-mi fac treaba cum trebuie când Jaqueline mă urmărește printre mese, în restaurant? Și pe urmă, nu e bine pentru reputația noastră. Ba este chiar foarte rău! înțelegi prin urmare de ce trebuie să vii cu mine neapărat la lac? Dacă n-o faci, Jaqueline o să se simtă foarte jignită.

Cu un zâmbet satisfăcut pe buze, cu brațele încrucișate, Dan așteptă. Omul ăsta avea un fel curios

de a cere o întâlnire. Exact asta făcea acum!

- Dumnezeule, oftă Cathy. Ce pot să mă fac cu tine, Dan?

- Atunci, ce faci? Cobori sau preferi să urc eu? strigă el.

- Nici măcar nu sunt îmbrăcată!

Acest amănunt crescu interesul lui Dan, al cărui zâmbet deveni panoramic.

- Atunci, vin imediat!

- Nici nu poate fi vorba! protestă Cathy. Cobor imediat.

- în cât timp?

- Douăzeci de minute.

- Nu. Zece!

- Cincisprezece?

- De acord! Te las cincisprezece minute, dacă nu, urc eu!

- Bine, bine!

- Tine minte, nici o secundă în plus!

Văzându-l atât de nerăbdător, Cathy nu putu să nu se înfioare de plăcere și teamă în același timp. Deși nu avea nici o idee cum se va termina ziua aceea, de-abia aștepta să vadă ce era între ea și Dan, în afară de

restaurant, bineînțeles. Nu prea avea experiență în domeniul ăsta; în timp ce fetele de vârsta ei începuseră să iasă cu băieții, ea își consacra tot timpul să-și crească

fratele și să se ocupe de restaurant. Dar venise vremea să recupereze timpul pierdut!

- Nu mai ai decât paisprezece minute! o anunță Dan. Ar fi bine să te grăbești!

Fără îndoială că venise vremea să-l descopere pe Dan în afara rutinei cotidiene; poate în felul ăsta reușea să-și pună puțină ordine în sentimentele confuze. Foarte sistematic, Dan reușise să dea la o parte toate barierele pe care ea i le ridicase în față. Cu farmec și tact, o sedusese. Trebuia neapărat să nu mai fugă din fața lui și din fața propriilor sentimente.

După paisprezece minute și jumătate, spălată, îmbrăcată și parfumată, ieși afară, în soarele blând de vară.

- Dan? îl strigă căutându-l cu privirea.

Când o văzu, începu imediat s-o soarbă din ochi. Cathy nu credea că se îmbrăcase deosebit, mulțumindu-se cu niște pantaloni și o cămașă lejeră în carouri. Insă examinarea lui o făcu să se simtă stânjenită.

- Ești frumoasă, murmură simplu Dan, cu ochii plini de admirație.

- Mulțumesc.

Prinzând-o de mână, o trase încet spre josul străzii. Abia atunci observă că el ascundea ceva la spate.

- Ce ascunzi acolo? întrebă tânăra femeie oprindu-

se.
- E o surpriză.
- Pentru mine? în dimineața asta, ești o permanentă surpriză.
Dan se întoarse atunci spre ea și-i oferi un buchet superb de flori de câmp.
- Sunt pentru tine.
Femeii aproape i se opri inima în loc.
- Oh, Dan! exclamă emoționată de acest gest.
- Să știi că iau foarte în serios curtea pe care ți-o fac. Față de Jaqueline, bineînțeles.
- Bineînțeles, încuviință Cathy zâmbindu-i complice.
Savură îndelung parfumul florilor. Avea douăzeci și șapte de ani și era primul buchet de flori pe care îl primea.
înălțându-se pe vârfuri, îl sărută pe Dan pe obraz.
- Mulțumesc, Dan.
- Cu plăcere. Dar buzele tale n-au nimerit ținta, spuse el făcând semn cu degetul spre gura lui. Trebuie să îndreptăm lucrurile. Se pare că înțelegi despre ce e vorba.

O luă pe Cathy în brațe și o sărută avid. Cum ea îi răspunse sărutului, simți dorința cuprinzându-l, dar nu întârzie să-și domolească pornirea.
- Cathy, spuse el cu glas răgușit, ar fi mai bine să

plecăm imediat, înainte să ajungem prea departe. Vera mi-a spus că lacul nu-i prea departe de aici. Luăm mașina sau mergem pe jos?

- Camioneta?

în loc să-i răspundă, Dan o conduse spre răspântia unde era parcată o camionetă maro.

- Ti-o prezint pe Cecilia! spuse proprietarul bătându-și prietenește mașina cu palma pe capotă.

- Cecilia?

în afară de sluțenia deosebită, Cathy nu găsi nimic deosebit la camioneta lui Dan. Vopseaua maro, care cunoscuse și vremuri mai bune, era în unele locuri jupuită, în altele acoperită cu noroi. în spate, erau câteva utilaje de șantier și o pătură veche, plină de praf. Pe o parte, se putea citi o inscripție: Beliott Constructions, Kansas City, Missouri.

- Ai o firmă de construcții? întrebă Cathy înălțându-și sprâncenele.

- Acum, nu mai am.

Dan deschise portiera și o ajută să urce.

Interiorul contrasta straniu cu aparența jalnică pe care o dădea exteriorul. Scaunele și tabloul de bord erau impecabile.

- Acum, am un restaurant, spuse Dan instalându-se la volan. Sau cel puțin, o jumătate de restaurant.

Cathy puse cu precauție buchetul lângă ea.

Intrigată, se gândi deodată că nu știa nimic despre trecutul omului ăsta. Acum, era nerăbdătoare să afle mai multe.

- Ai vândut firma? îl întrebă după ce se angajă pe o străduță pustie.

- Da. Cred că m-am săturat. După moartea lui Leonard, nu mai aveam nici un chef să continuu să conduc afacerea. Prea multe griji, nu mai îmi stătea gândul la muncă. Nu știam ce căutam. până în momentul în care te-am întâlnit.

Șoferul o privi îndelung pe Cathy, înainte de a continua.

- Am stabilit un acord cu maistrul meu. Nu avea destui bani ca să cumpere afacerea, dar a acceptat să se ocupe de companie, sau măcar de gestiunea curentă, până găsesc un cumpărător. Atunci, l-am întâlnit pe Alan. Venise să lucreze la mine. Urmarea o știi.

Cathy își strângea nervoasă mâinile. Nu-și închipuise niciodată că Dan putea să aibă o firmă de construcții, sau altceva de felul ăsta.
Gândul că poate era așteptat undeva nu-i dădea pace. Cum putea cineva să lase totul - firmă, familie, prieteni- și să se ducă să ceară o jumătate de restaurant? Părea să nu aibă nici o logică.

- Cine este Leonard? întrebă până la urmă Cathy, atunci când ajungeau la destinație.

Expresia lui Dan se schimbă clar. Duse mașina în parcarea lacului și întrerupse contactul.

- Leonard a fost.

Se întrerupse, se uită pe fereastră, vizibil încordat.

- Leonard a fost tatăl meu. într-un fel. Nu adevăratul meu tată și în același timp mai mult ca un tată pentru mine.
- Ai fost adoptat?
- Nu oficial. Aveam șaisprezece ani și fugisem de la ultima casă de adopție când l-am întâlnit pe Leonard. într-o noapte, am pătruns într-una din barăcile șantierului său, căutând un loc unde să dorm.

Dan zâmbi trist.

- Fără îndoială, a fost lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Până te-am întâlnit pe tine, adăugă el întinzând mâna s-o mângâie pe cea a lui

Cathy. Mi-a tras o mamă de bătaie, însă când a înțeles că eram la fel de singur ca el, ceva s-a născut între noi. Două suflete solitare. Leonard a fost minunat. M-a luat de mână și m-a ajutat să-mi pun gândurile la locul lor. M-a tratat ca pe propriul lui copil. M-a trimis la școală, mi-a dat de lucru și m-a învățat să fiu om. A fost întâiul meu cămin. Și pe urmă, mi-a mai dat ceea ce nu mai speram.

- Ce anume?
- Un nume. Numele lui.

- Dar părinții tăi? Familia ta? întrebă Cathy cu surprindere.

- Cred ca nu m-au vrut. Tatăl meu a plecat când a aflat că mama rămăsese însărcinată. Era tânără și n-avea mijloace să crească un bebeluș. M-a lăsat la spital, pur și simplu. Cum nu erau pregătiți să se ocupe de un nou-născut, m-au dus la un orfelinat. Acolo m-au botezat John Smith. Original, nu-i așa? Am trecut prin câteva case de adopţie până am fost destul de mare să fug. Cred că fugeam de mine însumi.

Cu ochii închiși, lui Cathy îi părea rău de atitudinea ei din seara în care Dan venise la restaurant. Seara în care îi spusese că nu-l vroia. „ Nu este prima oară când nu sunt dorit" răspunsese el. Abia acum îi înțelegea cuvintele.

Când se gândea la copilăria ei fericită, înainte de moartea timpurie a părinților, putea să-și închipuie cu ușurință cât trebuise el să sufere.

- Leonard Beliott a fost un om excepțional, continuă Dan.

își trecu brațul pe după umerii femeii, care se sprijini mai bine de el, cu inima plină de dragoste. Dan era și el o ființă excepțională. După tot ceea ce îndurase, nu arăta nici un fel de amărăciune, nici un resentiment.

- Oh, Dan., murmură ea.

Oricare ar fi fost distanțele sau barierele pe care le ridica între ea și bărbatul acesta, oricare ar fi fost minciunile și născocirile pe care le-ar fi inventat, Cathy înțelegea că Dan pătrunsese adânc în viața ei și-i furase mai mult decât o jumătate din restaurant. îi mai furase și inima.

- Cathy. bâigui bărbatul aplecându-se spre ea.

Se sărutară scurt, apoi Dan se îndepărtă de ea.

- Și acum, draga mea Cathy, este timpul să încep să-ți fac curte după toate regulile artei.

Deschise portiera și sări jos din mașină.

Trăgându-se spre capătul celălalt al banchetei, Cathy se pregătea să facă același lucru, numai că Dan nu-i dădu voie.

- La carte spune că un gentleman deschide întotdeauna portiera doamnei sale.

Spunând aceste cuvinte se aplecă ceremonios, îi oferi braţul s-o ajute să coboare, apoi luă un coş de picnic şi o pătură din spatele maşinii.

Braţ la braţ, se duseră pe plaja de nisip.

Deşi era încă foarte devreme, căldura acestei dimineţi atrăsese destulă lume. In vârful picioarelor, Cathy şi Dan făcură slalom printre prosoapele de plajă şi câţiva copii ocupaţi să înalţe castele de nisip, ca să ajungă până la urmă într-un colţ mai puţin frecventat.

Curioasă, Cathy se uită la Dan care scoase un termos din coşul lui.

- Ce altceva mai ai înăuntru?

Aşezată pe jos, femeia încerca să vadă ce comori puteau să mai fie ascunse în coş.

- Nu pune mâna! exclamă Dan. O să vezi mai târziu.

Turnă cafea aburindă în două ceşti şi-i oferi una lui Cathy. Apoi, întinzându-şi picioarele, se întinse şi îşi rezemă capul pe genunchii ei.

Tânăra femeie îl studie o clipă. Cât de bine se simţea împreună cu el, ce sentiment de linişte o cuprindea.

- Am vorbit destul despre mine! începu Dan. Acum, e rândul tău!

- Nu-i mare lucru de spus.

Cathy își dădea seama cât de monotonă îi fusese viața înainte de venirea lui.

- M-am născut și am crescut în Libertyville. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să plec. Aici, mă simt acasă. Părinţii mei au murit când Alan era mic. Până atunci, viața mea fusese destul de convențională.

Cum amintirile o copleșeau, frământarea ei se exterioriză printr-un tremur de câteva clipe al vocii. îi era greu să vorbească despre părinţii ei, chiar dacă trecuse atâta timp de atunci.

- Am luat niște bani din asigurarea pe care au avut-o și am cumpărat un mic restaurant. A fost o soluție bună ca să câștigăm banii de care aveam nevoie. Apoi, după ce-am vândut casa, Alan și cu mine ne-am mutat în apartamentul de deasupra restaurantului.

Dându-și seama că Dan se uita atent la ea, tânăra femeie bău o înghițitură de cafea.

- Și iubiţii tăi?

Prea fericită ca să schimbe subiectul, Cathy râse un pic.

- Eram prea ocupată să-mi cresc fratele și să fac să meargă restaurantul ca să mai am timp de altceva.

- Haide, Cathy, să nu-mi spui că n-ai avut nici o aventură care s-a prelungit mai mult timp!

- Nu. Te asigur că nu.

- Și acum? Nu ai un prieten?

In ciuda ușurinței pe care el vrusese s-o imprime

glasului său, Cathy simți câtă importanță avea pentru Dan răspunsul la această întrebare. Dar nu era prea târziu să i-o pună? La urma urmei, începuse să-i facă ceea ce se numea curte.

- Nu, răspunse ea simplu.

Și se uită la suprafața strălucitoare a lacului.

- De ce nu? insistă Dan.

Cathy nu se simțea destul de stăpână pe ea ca să poată răspunde la o întrebare atât de delicată, să se mintă singură.

- Bănuiesc că nu aveai timp.

Din privirea lui, înțelese că nu prea o credea.

- In fine, nu este chiar așa. După moartea părinților mei, adolescenta fără griji care eram înainte, a fost nevoită să se maturizeze, să devină o adultă care să aibă grijă de un copil. A fost un moment foarte greu. Eram învățată să depind întru totul de părinți, și deodată, nu mai puteam să contez decât pe mine pentru viitorul nostru. Mi-a fost atât de frică. N-am avut cu cine să stau de vorbă, nimeni căruia să-i cer ajutor. Singura soluție să scap din impasul ăsta era să

mă maturizez mai repede. Independența se plătește scump, dar o dată ce am văzut că au apărut primele semne încurajatoare, nu m-am mai lăsat. Nu mai vroiam să contez pe nimeni, să nu mai am nevoie de

nimeni ca pe urmă.

Cathy încercă să zâmbească printre lacrimile care începuseră să i se rostogolească pe obraji.

- . ca pe urmă să te trezești singură, termină Dan. De asta ți se pare că este atât de scumpă independența, nu-i așa?

- Era singura soluție. Aveam restaurantul și pe Alan. în ziua în care a plecat Alan, a trebuit să iau totul de la început.

Dan înjură în gândul lui. Ar fi vrut să-l pedepsească pe Alan pentru purtarea lui copilărească, pentru că o făcuse să sufere pe sora lui mai mare. în aceste condiții, nu era de mirare că fusese atât de neîncrezătoare, atât de temătoare.

- îi simți lipsa, nu-i așa?

- Da. îi simt lipsa, dar nu mai am nevoie de el. Nu ca înainte.

- Și acum? Ai nevoie de cineva?

întrebarea era cât se poate de limpede. Dan nu se gândea nici la Alan nici la restaurant, ci la ei doi.

- Nu știu, răspunse Cathy cu teamă.

Avea nevoie de Dan, era perfect conștientă de acest lucru. Dar era pregătită să i-o spună?

- In ceea ce mă privește, reluă el, am nevoie de cineva. Insă a avea nevoie de cineva nu înseamnă să

renunți la independență sau să cauți să ai probleme. Asta înseamnă să împarți viața și dragostea. Mi-e frică de tine, Cathy.

- Cum așa?
- Aveam impresia că sunt pierdut până l-am întâlnit pe Leonard. După moartea lui, sentimentul ăsta a revenit. Apoi te-am întâlnit, și din clipa aceea.

Intrerupându-se, Dan o mângâie cu blândețe pe obraz.

- Mă simt liniștit, aici, termină el. Am impresia că am ajuns acasă. Am nevoie de tine, Cathy, cum și tu ai nevoie de mine. Ceea ce simt eu n-are nici o legătură cu restaurantul.
- Ințeleg.

Da, Cathy înțelegea foarte bine ce vroia să spună, ce-i cerea el, dar nu știa dacă era destul de puternică pentru ca să facă pasul acesta. Ceea ce simțea pentru el n-avea nici pentru ea legătură cu restaurantul. Era mult, mult mai mult.

Dar era și înfricoșător. Ar putea să aibă vreodată nevoie de cineva?Fusese atât de mult timp singură încât nu-și dăduse seama dacă îi lipsea ceva.

Asta până când Dan dăduse buzna în viața ei.

- Cathy, nu-ți face griji, o liniști bărbatul, conștient de neliniștea ei. Eu nu sunt Alan. Eu n-o să fug. Pot să aștept până te mai gândești. însă trebuie să știi că vreau să împart cu tine mult mai mult decât

restaurantul ăsta.
Și ea simțea același lucru, dar îi era teamă.
Dan își strecură degetele printre șuvițele ei roșcate.
- Dulcea mea Cathy, murmură el, înainte de a o săruta tandru.

Capitolul 8
- Bună Cathy!
Ajungând în spatele femeii, Dan o prinse de mijloc și o sărută îndelung pe gât.
După picnic, relația lor căpătase o nouă dimensiune. îi unea o complicitate tandră și Cathy trebuia să recunoască acum că era îndrăgostită.
Atmosfera devenea atât de electrizată atunci când erau unul lângă celălalt încât se temea ca Besie, întoarsă după concediul de boală, să nu înțeleagă repede ce se întâmplase în lipsa ei. Bătrâna era întruchiparea perspicacității, și nimic nu-i scăpa.
- Cathy?
Dan se uita uimit la mulțimea de provizii care acoperea toate mesele din bucătărie.

- Nu crezi că supraestimezi pofta de mâncare a clienților noștri?
Cu o mișcare rapidă, subtiliză un sandviș pe care-l duse imediat la gură. Dar Cathy îl prinse de mână,

recuperă tot atât de repede corpul delict și-l puse la loc pe platou.

- Nu pune mâna! Sandvișurile sunt pentru diseară.

- Diseară?

- Da. Este sfârșitul celei de a patra săptămâni a lunii. Se organizează ca de obicei marele bal din sala municipală și noi ne ocupăm de pregătirea mâncării.

- Bineînțeles! exclamă Dan. Uitasem complet! La ce oră trebuie să fiu la bal?

Uimită de spusele lui, Cathy îl privi în tăcere. La ce oră trebuia să fie *el* acolo? In mintea ei, era clar că se duceau împreună acolo.

- Balul începe la ora șapte, răspunse ea cu răceală, dar trebuie să mergem mai devreme ca să avem timp să punem lucrurile la punct. Trebuie să pregătim mesele și bufetul. Dacă treci să mă iei pe la cinci și jumătate, o să avem timp destul.

- Crezi că astă-seară, te descurci numai cu Besie? Am o întâlnire.

- O întâlnire?

întrebarea îi scăpase involuntar lui Cathy. în ea, surprinderea și dezamăgirea duceau o luptă încrâncenată. Cum putea s-o anunțe Dan atât de senin că avea o întâlnire în seara balului?

Furioasă, dar și cumplit de geloasă, femeia făcu un efort să nu arate ce simțea. Dacă Dan avea pe cineva

care să-l însoțească la bal, n-avea decât! Nu era treaba ei. Sau cel puțin așa vroia să se convingă singură.

De fapt, ar fi vrut să-i fi spus de la bun început. Lipsa asta de diplomație o făcea să sufere. Și pe urmă, murea de curiozitate să știe despre cine era vorba.

- Doar n-o să spui că ești geloasă? o tachină el.

- Geloasă? Eu? De ce-ai vrea să fiu geloasă? Ești liber să ieși cu cine vrei. Suntem parteneri, e drept, dar numai în afaceri, nu-i așa? N-ai nimic de făcut acum? îl întrebă într-o doară, vrând să scape cât mai repede de el.

- Ba cred că da! Apropo, Cathy, adăugă el înainte de a ieși, nu uita să mă treci și pe mine pe carnețelul tău de bal.

Să-i păstreze și lui un dans? Asta era culmea. N-ar dansa niciodată cu el, chiar dacă ar fi singurul bărbat de

pe lume! Și ca să-și întărească această hotărâre, Cathy puse mâna pe telefon și formă numărul lui Wilfred.

Aștetându-l să răspundă, furioasă, trase câteva șuturi în peretele lângă care se găsea.

- Alo, Wilfred? Da, sunt Cathy. Mulțumesc, totul e perfect. Ascultă, te-am sunat ca să știu dacă mergi cu cineva diseară la bal. Cu Besie?

De când ieșeau împreună bătrâna Besie și Wilfred ? se întrebă femeia cu ochii mari de surprindere.

- Nu. Ințeleg, continuă ea. Ințeleg. Nu, nu-ți face

griji pentru mine, Wilfred. Nu, te asigur că totul o să fie bine. Atunci, pe diseară! La revedere!

Cathy trânti furioasă receptorul în furcă.

In aceeași clipă, auzi o bătaie în ușă.

- Intră! strigă ea. Ușa e deschisă!

Când se întoarse, descoperi un comisionar încărcat cu niște cutii mari de carton cafeniu.

- Aici e „Chez Margaux“? întrebă nou-venitul.

Ea încuviință clătinând din cap și se duse să-l ajute să pună jos cutiile.

- M-am chinuit mult să găsesc locul ăsta. Imi pare rău că am întârziat.

- Despre ce-i vorba? întrebă Cathy, intrigată.

De ani de zile, făcea apel la aceiași furnizori și-i cunoștea pe toți comisionarii. Insă în cazul acesta, atât comisionarul cât și furnizorul îi erau necunoscuți.

- Cartofi prăjiți. Chipsuri, răspunse el. Unde vreți să-i pun?

- Chipsuri? Ești sigur că asta-i adresa pe care o cauți?

Bărbatul scoase din buzunar un carnețel și răsfoi câteva pagini

- Ah, uite-aici! spuse el până la urmă. Margaux, dumneata ești?

- Nu. în fine, da. Eu nu sunt Margaux, dar localul se numește „Chez Margaux“.

- înțeleg.

De fapt, omul nu înțelegea nimic. Perplex, își scoase șapca și se scărpină în creștetul capului.

- Eu, doamnă, nu sunt decât comisionarul. Dumneavoastră faceți comanda, eu fac livrarea. înțelegeți? Atunci, unde vreți să pun cutiile?

- Ești sigur că e bine aici?

- Ascultați cum stau lucrurile. Am bătut drumul până aici din Rockport , Illinois, și mai am și alte livrări de făcut. Făceți-mi plăcerea și semnați-mi aici, ca să-mi pot continua treaba!

- Mmm. Da, bineînțeles. Scuză-mă.

Cathy luă carnetul de livrări și putu să constate că acolo era trecut numele lui Dan.

Nu era de mirare că nu știa nimic despre această comandă! Dar cum de făcuse Dan o asemenea comandă? Ea se ocupa cu probleme de felul ăsta. In plus, cel puțin ar fi putut să-i spună că schimbau furnizorul!

Nu numai că ieșea cu altcineva astă-seară, ci în plus, se amesteca în treburile ei.

- Poți să mai aștepți un minut? întrebă ea. Numai un minut, te rog.

Inainte de orice obiecție a comisionarului, femeia traversă bucătăria cu pas hotărât.

- Dan! strigă ea împingând ușa care dădea în sala restaurantului. Poți să vii o clipă în bucătărie?

Un zâmbet larg lumină chipul lui Dan în clipa în care îl văzu pe comisionar.

- Ai ajuns în cele din urmă! Credeam că nu mai vii. Pune cutiile pe masa de acolo.

Bătând darabana pe masă, Cathy încerca să se stăpânească.

- Dan, despre ce-i vorba?
- Chipsuri, o lămuri el sărutând-o pe vârful nasului.

El deschise o cutie.

- Dar avem deja un furnizor, obiectă Cathy. In plus, suntem fideli aceleiași mărci de ani de zile.

- Știu, și tocmai aici e problema. Nu prea au gust și râncezesc destul de repede.
- Dar.

Cathy luă punga pe care i-o întindea Dan.

- Să nu spui nimic înainte de a încerca!
- Dar.
- încearcă!

Sceptică, femeia gustă. Era delicios, bineînțeles, dar furia o făcea să nu vrea să recunoască.

- Ce părere ai? întrebă Dan.
- Da, nu-i rău. Mmm, dar nu asta contează acum. Mai am multe lucruri de făcut!

Uitându-se când la unul, când la celălalt, comisionarul nu știa cui să-i ceară să semneze de primire. După ce se

uitase cu o oarecare condescendență la Cathy, îi înmână carnetul și pixul lui Dan, ceea ce o irită și mai mult pe tânăra femeie.
După ce comisionarul plecă, femeia explodă în sfârșit.
- Dacă aveai de gând să schimbi furnizorul, puteai cel puțin să-mi spui și mie!
- Ești supărată pe mine? o întrebă cu un zâmbet ironic pe buze.
- Supărată! De ce-ar trebui să fiu supărată. Of! Termină! Lasă-mă-n pace când sunt furioasă!

- Cathy, te ador când îți ieși din fire!
Nețintând seama de interdicția ei, o mai sărută o dată pe vârful nasului.
- Oh.
Atunci când Cathy îl putu în sfârșit împinge, el luă punga cu chipsuri și porni spre ușă.
- Să nu uiți să-mi rezervi un dans! mai spuse el înainte de a ieși.

*
* *

Dacă nu și-ar fi pierdut timpul schimbându-se de zece ori, n-ar fi fost în asemenea întârziere pentru bal, își spuse Cathy rujându-și buzele.
Neputându-se hotărî, încercase diferite ținute, pentru ca până la urmă să se hotărască la o rochie lungă, neagră, care o făcea să pară o sirenă din anii patruzeci. I-o dăruise fratele ei în urmă cu câțiva ani, însă Cathy

nu îndrăznise niciodată s-o poarte.
Astăzi, era ocazia la care se gândea de atâta vreme!
Imbrăcată în sfârșit, femeia se încălță cu pantofii cu toc și ieși din apartament.
Besie și Wilfred trecuseră deja prin restaurant să ia platourile pregătite, și ei nu-i mai rămânea altceva de

făcut decât să se ducă la sala municipală. Cu pas grăbit, străbătu străzile orașului, în aerul călduț de vară.
Străzile erau luminate ca de Crăciun. în depărtare, putea să-i audă pe muzicanții care cântau primele melodii.

Ajungând, Cathy se opri o clipă ca să-și scoată o pietricică ce-i intrase în pantof.

- Unde-i Dan? o întrebă imediat Besie. Iar v-ați ciondănit?

- Nu, nicidecum. Domnul Beliott avea o întâlnire.

- *Domnul Beliott?* O întâlnire?

Besie se uită la Cathy de parcă i-ar fi spus că Dan era un spion primejdios în slujba unei puteri străine.
Apropiindu-se de bufet, tânăra femeie ridică din umeri, încercând să adopte o atitudine degajată.

- în orice caz, așa mi-a spus.

- Ce fel de întâlnire?

- Nu știu. Nu l-am întrebat.

Vizibil contrariată, Besie clătină din cap.

- Draga mea, tu ești de vină. Dacă nu te-ai fi purtat

cu bietul om așa cum ai făcut-o de la bun început, n-ar fi ieși astă-seară cu altcineva! Ce-ai de gând să faci?

- Besie! exclamă Cathy, iritată. Dacă vrea să iasă cu altcineva, e dreptul lui, până la urmă!

„In fine, nu-i chiar așa", își spuse în sinea ei. Din toată ființa se opunea acestei libertăți. Cum putuse să-i facă așa ceva?

In fond, trebui să admită cu tristețe, Besie avea dreptate. Era vina ei. Ținând seama cum se purtase cu el de la început, nu putea să-l învinuiască pe Dan. Totuși, în aceste ultime săptămâni, crezuse că totul fusese dat uitării. Se vede că se înșelase!

- E dreptul lui. spui tu! exclamă Besie fără să ridice glasul.

Cathy se crispă văzând un grup de bărbați apropiindu-se de bufet. Zâmbindu-le puțin forțat, le prezentă platourile cu sandvișuri.

După ce ei se îndepărtară, Besie trecu din nou la atac.

- Știu că nu-ți place să primești sfaturi.

- Exact. Și sper că n-ai de gând să-mi dai sfaturi, nu-i așa? întrebă Cathy stăpânindu-se să zâmbească.

De când se cunoșteau, Besie se amestecase întotdeauna în afacerile ei, copleșind-o cu sfaturi și comentarii de toate felurile.

- Nimeni nu m-a împiedicat niciodată s-o fac!

Cu pumnii strânși în șolduri, bătrâna se încruntă ca o

femeie respectabilă furioasă.

- Incă de când a venit ţi-am spus că nu-i ca ceilalţi, că n-are nimic de-a face cu prietenii obişnuiţi ai lui

Alan. A venit timpul să-ţi dai şi tu seama cum stau lucrurile. Dacă nu deschizi bine ochii, o să-l pierzi înainte de a-l fi găsit. Nu sunt pline străzile de bărbaţi ca Dan. N-are nici un rost să-ţi mai spun că este îndrăgostit lulea de tine. Orice proastă şi-ar da seama!

Poate că Besie avea dreptate. Vedea nişte lucruri pe care ea nu le remarca? însă dacă Dan era nebun după ea, de ce-şi invitase o altă parteneră la bal?

- Ai face bine să te gândeşti la ce ţi-am spus, o sfătui Besie înainte să se îndrepte spre Wilfred.

Rămasă singură, Cathy îşi plimbă privirea prin sală. Veniseră majoritatea locuitorilor din Libertyville, încântaţi întotdeauna să participe la această sărbătoare care mai înviora viaţa micului oraş.

Deodată, femeia îl observă pe Dan plimbându-se în capătul celălalt al sălii. îl urmări cu privirea, şi-l văzu oprindu-se lângă Jaqueline şi spunându-i ceva la ureche.

îi îngheţă sângele în vine. Deci, despre ea era vorba!

Se părea că această creatură îl urmărise cu atâta asiduitate încât până la urmă îl determinase să depună armele.

Cathy își privi imaginea reflectată într-o ușă de sticlă și căzu pe gânduri. Dacă acum câteva minute

avea impresia că semăna cu o vampă din anii patruzeci, acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Față de Jaqueline și rochia ei de un roșu aprins, părea mai degrabă o pensionară din anii patruzeci. De ce era mirată că Dan preferase să iasă cu senzuala Jaqueline?

Cum el venea spre bufet, Cathy se prefăcu foarte ocupată să aranjeze sandvișurile care nu mai aveau nevoie de nici un aranjament.

Cu costumul lui bleumarin și cămașa albă, Dan era pur și simplu irezistibil. Părul încă umed care făcea să-i atârne un cârlionț pe frunte îi dădeau aerul acela de copil care-i plăcea lui Cathy atât de mult.

- Oh, ești chiar tu, Cathy! Ce rochie frumoasă! exclamă el cu admirație.

- Așa crezi? întrebă ea continuând să pună în ordine măslinele și pateurile.

- Și încă cum!

Dan o prinse de mâini. Ar fi trebuit să caute să se elibereze imediat, Cathy o știa foarte bine, dar avea nevoie să-l atingă, să știe că se interesa puțin și de ea, chiar dacă era cu altă parteneră.

- Unde este Jaqueline? întrebă ea, înainte de a regreta această întrebare.

- Jaqueline? La drept vorbind, nu știu nimic despre

ea. Puţin îmi pasă.

- Chiar așa?
- Da, dar n-are nici o importanță. De fapt, mă întreb unde este invitata mea. N-ai văzut-o?

Ce tupeu! Să-i pună ei întrebarea asta!

- Sunt aici! anunță Vera agitându-și o mână cu mănușă albă. Ah, Cathy! Ești încântătoare astă-seară!

Cu ochii scânteind de fericire, bătrâna doamnă își strecură mâna pe sub brațul lui Dan.

- Nu crezi că e frumos din partea lui să mă însoțească la bal? Trebuia să fie domnul Epcott, dar am avut ieri o mincă neînțelegere. Am vrut foarte mult să vin dar, vezi tu, pentru o doamnă ca mine n-ar fi fost bine să vin singură. Atunci, Dan s-a oferit să fie cavalerul meu.

Aruncă o privire recunoscătoare spre Dan, care o bătu pe mână. Părea să fie vorba de o afecțiune sinceră între ei. Pe de altă parte, Cathy simți un puternic elan de dragoste pentru Dan.

Cu toate astea, cum îndrăznise s-o lase să creadă că ieșea cu o altă femeie?

- Vera? o întrebă Dan. Pot să te las să te ocupi de bufet o clipă. I-am promis un dans lui Cathy.
- Bineînțeles, cu mare plăcere!

Intrând în spatele mesei ca s-o înlocuiască pe Cathy, Vera se făcu că-i alungă ca pe muște.

- Duce-ți-vă, dragii mei și dansați! Poate că domnul Epcott o să treacă totuși., adăugă ea încrezătoare.

Dan o prinse pe Cathy de braț s-o conducă pe ringul de dans. Instrumentiștii începuseră un vals, și femeia fu fericită să se lase în voia pașilor lui.

- De ce nu mi-ai spus că Vera te va însoți? întrebă femeia nu peste mult timp.
- Dar nu m-ai întrebat!

Cathy îl privi neîncrezătoare ; era convinsă că-i ascunsese intenționat lucrul ăsta, ca s-o facă geloasă.

- Ai fost geloasă? o întrebă la rândul lui.
- Eu?

Făcând ochii mari, femeia mimă cea mai sinceră uimire.

- Da, tu.

Dan o strânse mai tare în brațe și o conduse încet către ușă.

- Unde mergem?

In celălalt capăt al sălii, Cathy o zări pe Besie care-i privea zâmbitoare.

- Afară. Să vorbim.
- Dar putem să vorbim foarte bine și aici, nu?

Ii trebuiră câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul. Era o lună arcuită și stelele sclipeau în înaltul cerului.

- Ceea ce avem să ne spunem o putem face într-un loc mai retras, murmură Dan făcând-o să se sprijine cu spatele de perete. Aici.

Glasul lui răgușit o făcu să simtă un fior de plăcere.

- Aici? murmură femeia, în vreme ce el se apropia și mai mult.

O prinse de mijloc și cu un gest tandru îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

- Atunci, recunoaște că ai fost geloasă.
- N-am fost.

Fără s-o prevină, Dan puse hotărât stăpânire pe buzele ei.

- Ce spuneai? o întrebă mult timp după aceea.
- De acord. Am fost geloasă, recunoscu Cathy, dezorientată de multitudinea de emoții și senzații care o asaltau.
- Am știut.

Inima ei bătea gata să-i spargă pieptul.

- Și între noi, nu este vorba numai despre un restaurant, nu-i așa? mai șopti Dan mângâind-o pe obraz.
- Da.

După această mărturisire, se mai sărutară o dată, mai intens decât înainte. Pe urmă, Dan se retrase și o privi în ochi.

- Te iubesc, Cathy Bryo. Te iubesc.

O fericire extraordinară copleși inima tinerei femei în clipa aceea. Dan o iubea!

- Cathy?

El se dădu înapoi ca s-o privească mai bine. In ochii lui putu citi așteptarea, speranța și se simți bulversată.

- Și eu te iubesc! se grăbi și ea să-i mărturisească. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

- Oh, Cathy! Dragostea mea!

Gura lui Dan se aplecă spre cea a lui Cathy ca să-i mângâie cu blândețe buzele. Atingerea aceasta fu tot atât de ușoară ca adierea unei brize. Apoi, cu un geamăt de plăcere, Dan o sărută hotărât. Prinsă de acest vârtej delicios, Cathy îi răspunse la fel, trecându-și degetele prin părul des al companionului ei.

Mâna lui Dan urcă spre pieptul femeii ca să-i cuprindă sânul. In clipa aceea, ei i se păru că avea să se topească sub această mângâiere îndrăzneață. Era teribil și minunat în același timp.

Lăsându-se în voia intimității protectoare a mâinii lui Dan, se gândi că nu se mai simțise niciodată așa.

In sfârșit, se îndepărtară unul de celălalt, cu răsuflarea tăiată.

- Ah, iată-vă! V-am căutat peste tot.

Era Besie, care stătea în pragul ușii.

Cathy încercă imediat să scape din brațele lui Dan, însă acesta o strânse și mai tare.

- Ai nevoie de ceva, Besie? întrebă el calm.
- Vera și domnul Epcott iar s-au luat la harță! Parcă nu-s în toate mințile! Trebuie repede înlocuită Vera din spatele bufetului, alfel o să-i toarne în cap vasul cu punci domnului Epcott. Mi-a spus că dansați. Nu-i prea ușor, afară, fără muzică.
- Totul depinde de dansul despre care este vorba, răspunse Cathy zâmbindu-i cu subînțeles.

în fața expresiei consternate a lui Besie, Dan izbucni în râs.

- Haide, Cathy. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Am dansat destul pentru astă-seară.

Luându-le de mână pe cele două femei, Dan le conduse înăuntru.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă Besie după ce Dan le lăsă în spatele bufetului să se ducă să-i împace pe Vera și pe domnul Epcott.
- Ce te face să crezi că s-a-ntâmplat ceva?
- Ascultă, frumoasa mea! N-am apărut după ultima ploaie. Și pe urmă, am fost și eu tânără.
- Ah da? replică malițioasă Cathy. Povestește-mi!

- Tu ești altfel, continuă Besie privind-o atent. Știu ce înseamnă să fii. Ești îndrăgostită!

Bătrâna râse bucuroasă, apoi fără să-i mai lase timp lui Cathy să răspundă, adăugă:

- Am știut eu! Am știut! Este un tip extraordinar. Nu ţi-am spus eu?
în aceeași clipă, Wilfred se apropie de bufet privind-o pe Besie cu niște ochi care-i trădau sentimentele. Fără îndoială, era îndrăgostit de Besie. Era minunat!
- Mmm. Besie, cred că Wilfred te așteaptă.
Auzind aceste cuvinte, Besie se întoarse și un zâmbet larg îi lumină chipul destul de veștejit.
- Besie, vrei să dansăm? întrebă Wilfred.
- Cu plăcere!
Trecându-și brațul pe sub cel al cavalerului ei, îl urmă spre ringul de dans. Cathy îi privi cum se îndepărtau și își spuse că erau foarte potriviți .
în celălalt capăt al sălii, îl zări pe Dan.
- Te iubesc, articulă ea în liniște.
El îi zâmbi din toată inima și strigă în gura mare:
- Și eu te iubesc!
Imediat, toate capetele se întoarseră spre el și un hohot de râs animă toată sala. Pe de altă parte, Cathy simți că se înroșește ca un rac, dar nu căută să se ascundă sub masă.
îl iubea pe Dan și ceea ce spuneau ceilalți nu mai avea nici o importanță.

Capitolul 9
- Atunci? Nu-mi povestești și mie ce s-a întâmplat cu Dan?
In dimineaţa aceea de luni, curiozitatea lui Besie era

mai stârnită ca niciodată.

- Ei bine, după balul de sâmbătă seara, m-a condus acasă. Și ieri, am mers la lac împreună. Cam asta e tot, încheie Cathy ridicând din umeri.

Nu era chiar așa, dar Besie trebuia să se mulțumească deocamdată cu atât.

- Ah, da?

Neîncrederea bătrânei era evidentă, dar Cathy n-avea chef să le vorbească tuturor despre noile ei sentimente. Totul se întâmplase prea recent.

- Te cunosc de mică, începu Besie, gata să înceapă să plângă. I-am cunoscut bine și pe ai tăi. Și ca să fiu

sinceră, pierdusem speranța c-o să întâlnești un bărbat serios. Ești atât de încăpățânată și mândră, și mult prea independentă! Crede-mă, Dan e un băiat bun. Am știut asta de cum l-am văzut.

- Știu, încuviință Cathy, care nu-și dădea seama unde vroia să ajungă bătrâna.

- Ține minte un lucru: independența ta și restaurantul n-or să-ți țină noaptea de cald! Ai nevoie de un bărbat, și Dan este cel care-ți trebuie. Nu lăsa nimic să distrugă ceea ce este între voi. Pentru prima oară în viața ta, te văd fericită. Ai avut grijă de Alan, a venit timpul să te gândești la tine.

Besie se ridică pe vârfuri și o sărută pe Cathy pe obraz.

- Acum, dă-mi mie șorțul și lasă-mă să fac treabă! spuse tânăra femeie pe un ton ursuz. Wilfred este în sală și are o foame de lup. Vrea un sandviș și o pungă cu noile chipsuri.

In clipa aceea se auzi un ciocănit la ușa din spate.

- Du-te și ocupă-te de Wilfred al tău. Mă duc să văd cine este.

Când deschise ușa, Cathy nu putu să-și stăpânească un mic strigăt de uimire.

- Salut, surioară!

- Alan!

Bucuroasă, puse mâna pe el și-l trase înăuntru.

- Oh, Alan! Lasă-mă să mă uit la tine. Arăți nemaipomenit!

Lacrimi de fericire îi scăldau ochii. Trecuse atâta timp de când nu-l văzuse. Dan era aici și Alan se întorsese. Minunat!

- Ești tot slab, declară ea sărutând-și fratele mai mic pe obraz. Și n-ar strica să mai treci pe la frizer!

- Nici tu nu te-ai schimbat deloc: aceeași cloșcă grijulie dintotdeauna!

- Cât o să rămâi?

- Nu știu. Am trecut doar să văd ce mai faci.

- Eu sunt bine. Așteaptă să te vadă Besie! O să fie atât de încântată.

- S-ar zice că lucrurile nu s-au schimbat.

Pe urmă, trăgând cu nesaț aer în piept, făcu o mutră de

gurmand.

- Este luni. Pun pariu că faci limbă cu măsline.
- Ti-e foame!
- Nu-ţi face griji pentru mine, surioară. Acum sunt băiat mare.

Cathy nu era prea convinsă că se schimbase. Nu putea să nu se gândească de ce venise fratele ei și îndrăznea să spere că nu mai făcuse vreo prostie.

- Cum merge restaurantul? întrebă nou-venitul punând mâna și începând să ronţăie un morcov curăţat. Tu și Besie vă descurcaţi?

- Nu mai sunt doar eu și Besie, răspunse Cathy zâmbind. Mai este și Dan. A venit de o lună și trebuie să-ţi spun că. Alan? Ce s-a-ntâmplat?

Tânărul pălise brusc.

- Dan Beliott e aici?
- Bineînţeles. Credeam că știi.
- Ce face aici?
- Alan, nu știai că.
- Cathy! Domnul Epcott întreabă dacă n-ai un os pentru Beau.

Dan se opri brusc văzându-l pe Alan, în timp ce acesta parcă nu mai era în apele lui. La mijloc, Cathy se uita pe rând când la unul când la celălalt, fără să înţeleagă.

- Ce naiba se-ntâmplă? întrebă ea până la urmă.
- Bună, Alan! spuse Dan cu un calm straniu.
- Salut, Dan! bâigui Alan, vizibil stânjenit. Ce. ce

faci aici?

- Cred că știi foarte bine, nu?

Alarmată de această turnură pe care o luau lucrurile, Cathy se gândi să intervină în discuție.

- Nu-ți face griji, am banii, răspunse până la urmă Alan.

- Banii? Despre ce bani vorbești? întrebă femeia îngrijorată.

- Cathy, este o afacere între mine și fratele tău.

Dan nu vroia s-o lase să tragă niște concluzii pripite.

- Dacă este vorba despre fratele *meu* și restaurantul *meu,* cred că am și eu dreptul să știu despre ce e vorba.

- Nu te supăra, Cathy. Dan mi-a împrumutat niște bani.

- Și?

- Și mi-e teamă că am șters-o înainte să-i dau înapoi.

- îi. datorezi bani lui Dan?

- I-am dat o jumătate din restaurant în gaj. Urma să-i dau înapoi, crede-mă. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa cum plănuisem. Nu credeam c-o să vină să mă caute aici.

Vorbele fratelui ei aproape îi făceau greață. Simțea că inima i se frânge în bucățele mici, în timp ce pământul parcă-i tremura sub picioare.

Totul era clar acum! De asta venise Dan! De asta insistase să rămână! Ca să-și recupereze banii! Nu rămânea pentru ea sau pentru restaurant, își spuse Cathy, cu lacrimi în ochi. Nu, singurul lucru care-l interesa era să-și recupereze banii!
Ceilalți prieteni ai lui Alan abuzaseră de ospitalitatea ei, și-i ceruseră bani. Dan însă, îi furase inima!

- Alan. spuse ea liniștită. Du-te sus să te odihnești. Mă ocup eu de restul.

Alan șovăi un moment, apoi ieși, cu capul plecat.

- Nu crezi că ar fi timpul să-l lași să se ocupe singur de afacerile lui? Acum, este băiat mare.

Aceste cuvinte stârniră furia lui Cathy. Cum îndrăznea să spună așa ceva? Avusese atâta încredere în el. și o trădase.

- Ieși afară! Pleacă din restaurantul și din viața mea! Imediat!
- Cathy, ascultă-mă. Lasă-mă să-ți explic. Nu-i ceea ce crezi tu, se apără Dan prinzând-o de mâini.
- M-ai mințit! Nu mă iubești și puțin îți pasă de restaurant. Singurul lucru care te interesează sunt afurisiții tăi bani! Ai știut că Alan se va întoarce, mai devreme sau mai târziu. De asta ai venit! De asta ai rămas, nu-i așa?
- Nu ești deloc obiectivă. Dă-mi o șansă să-ți explic.

- Obiectivă!

Omul ăsta o înșelase și-i cerea să fie obiectivă! Ce îndrăzneală!

- Ieși de-aici imediat! strigă femeia împingându-l spre ușă. Nu mai am nevoie de tine. Nici aici, nici în viața mea!

- Doar nu vorbești serios, Cathy? Te iubesc și am nevoie de tine.

Iubire! Da, exact despre asta era vorba. îl iubise, și acum.

- Singurul lucru pe care-l așteptai de la mine, era să-ți recuperezi banii! Dar nu-ți face griji. O să am grijă să ții dau înapoi. Acum, pleacă!

Cathy îi întoarse spatele ca să-și ascundă lacrimile și deprimarea.

în spatele ei, ușa se trânti.

Ce proastă putuse să fie! Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji și izbucni în hohote de plâns.

- Oh, Dan! gemu tânăra femeie.

Numai faptul că-i rostea numele îi zdrobea inima. îi dăruise dragostea ei și el o înșelase. N-avea să i-o ierte niciodată!

- Cathy? Dar ce se-ntâmplă? întrebă Besie intrând în bucătărie. Ce nu merge, draga mea?

Când o văzu, Cathy se duse și se refugie în brațele ei, plângând în hohote.

- Of, Besie! îi răspunse tânăra femeie după ce se mai liniști puțin. Dan m-a mințit. S-a folosit de mine. Nu-i pasă nici de restaurant, nici de mine. A venit doar pentru că Alan îi datora niște bani. A rămas doar să-l aștepte să se întoarcă.

- Ce-i cu scorneala asta? Sunt sigură că este vorba de o neînțelegere. Nu-ți face griji. Totul se va aranja între tine și Dan. Te iubește.

Ștergându-și lacrimile cu dosul palmei, Cathy se ridică.

- Mă iubește? Singurul lucru care-l interesează pe omul ăsta sunt banii lui! Am înțeles foarte bine!

Avea inima frântă, dar măcar rămânea cu restaurantul. Dar la ce bun? Fără Dan și iubirea lui, localul nu mai însemna nimic pentru ea.

Un nou val de lacrimi îi inundă fața și Besie o strânse blând în brațe.

- L-ai lăsat măcar să-ți dea o explicație? Cunoscându-te destul de bine, cred.

- Besie, n-are ce să-mi explice! Tocmai l-am dat pe ușă afară, și dacă mai pune piciorul pe aici, vreau să-l împuști! Ințelegi? Acum, poți să te ocupi singură de restaurant? Trebuie să mă duc sus să-l văd pe Alan.

- Ar fi trebuit să știu și eu că Alan e sus, bombăni bătrâna servitoare. Băiatul ăsta aduce numai ghinioane. Ți-am spus asta întotdeauna, Cathy. De

multă vreme trebuia să primească o pedeapsă bună.

- Nu este momentul acum, Besie. Fiecare lucru la timpul lui. Mă întorc imediat.

La etaj, femeia trecu prin mai multe camere până să-și găsească fratele. Era așezat de-a curmezișul patului din camera lui.

- îmi pare rău, Cathy! spuse el imediat. Nu știam c-o să vină aici. Ți-a făcut necazuri?

Cu un gest tandru, Cathy îl atinse cu o mână pe obraz. Bietul Alan! își spuse în sinea ei. Bietul băiat, iresponsabil.

- Ai banii pe care i-i datorezi? întrebă sora mai mare așezându-se pe marginea patului.

- Da. Sunt aici.

Alan scoase un teanc de bancnote și-i întinse surorii lui. Aceasta nici nu-și dădu osteneala să-i numere ; era mai bine să nu știe cât valora dragostea ei.

- Ce-o să faci? o întrebă Alan.

- Să-mi răscumpăr jumătatea mea de restaurant, răspunse ea punând banii în buzunarul de la spate al pantalonilor. Acum, odihnește-te. Mă întorc când o să închid. O trimit pe Besie să-ți aducă ceva de mâncare.

- Cathy?

O privea cu ochii lui de puști care ar fi îmblânzit și cea mai dură inimă.

- Ce?

- îmi pare rău, surioară.

- Stai liniștit, am eu grijă.

în mai puțin de trei minute, Cathy ajunse la Vera.

Trăgând adânc aer în piept, bătu la ușă. Știa c-o să-l găsească aici pe Dan. Și singur. pentru că Vera era la restaurant.

Chipul lui Dan se lumină când văzu cine venise și o luă imediat în brațe.

- Cathy!

Ea închise ochii pentru o clipă; vroia să profite de fericirea pe care o simțea de fiecare dată când era în brațele lui. Lacrimile erau gata s-o podidească, dându-și seama că era pentru ultima oară.

Niciodată, niciodată nu va mai avea încredere în nimeni!

Deodată, Cathy își reveni și-l împinse.

- Uite banii pe care ți-i datora Alan, spuse ea scoțând teancul de bani din buzunar. Cred că ai ceva care nu-ţi mai aparţine.

El se uită la bani, pe urmă la chipul lui Cathy.

- Nu este nevoie. Lasă-mă să-ți explic.

- N-ai nimic de explicat. Tu ți-ai recuperat banii și vreau să-mi dai înapoi hârtia lui Alan. îți aduci aminte

de ea, nu-i așa? Faimoasa hârtie pe care mi-ai băgat-o sub nas de cum ai venit. Ai banii, eu vreau hârtia și restaurantul.

Cum Dan o privea lung, Cathy se temu să nu se trădeze. îl iubea atât de mult! Ce n-ar fi dat să se trezească și să afle ca nu fusese decât o neînțelegere.

Până la urmă, bărbatul scoase hârtia din portofel și i-o întinse.

- Mulțumesc, spuse ea cu răceală strângând-o în mână.

- Cathy, povestea noastră nu s-a sfârșit, spuse Dan pe un ton aproape amenințător. N-o să-ți fie ușor să scapi de mine! Te iubesc.

- Ascultă-mă bine, Dan Beliott. Dacă te mai văd vreodată în restaurant, am să pun să fii arestat pentru violare de domiciliu! în timp ce se îndepărta alergând spre restaurant, Cathy îl auzi râzând în spatele ei.

Capitolul 10

- Cathy, uite că te ține de două zile! Cât crezi că o să te mai porți ca o proastă?

Cathy ridică din umeri și se concentră mai departe asupra cremei pe care o făcea. Vorbise cu Besie câteva ore despre Dan, dar bătrâna nu vroia să înțeleagă că totul se sfârșise între ei.

- Nu mă port ca o proastă! Ti-am spus deja că Dan Beliott a ieșit din viața mea și din restaurantul meu.

Este mult mai bine așa!

Și totuși, se chinuia numai dacă vorbea sau se gândea la el. De două zile, nu mâncase. Nu dormise două nopţi, tulburată de amintirea celui pe care-l iubise. O să mai fie vreodată în stare să intre în bucătărie fără să se mai gândească la el?

Făcea tot ce putea să se concentreze la ceea ce avea de făcut, dar era greu. Foarte greu.

în restaurant, reușea să afișeze o expresie liniștită, însă o dată ajunsă în apartamentul ei, dădea frâu liber amărăciunii care o chinuia. îl iubea și avea neapărat devoie de el.

Dar era prea târziu. Cathy își impusese să nu mai aibă nevoie de nimeni. Și trebuia să reușească.

- Ai nevoie de un bărbat, începu din nou Besie. Ar fi timpul să-ți dai și tu seama!

- N-am nevoie de nimeni. Totul mergea foarte bine înainte de venirea lui, și o să fie perfect și fără el! Și pe urmă. te am pe tine!

în ciuda zâmbetului timid al tinerei femei, Besie rămânea tot bosumflată.

- Besie! își ieși din sărite Cathy. Cum vrei să-mi vin în fire dacă-mi vorbești tot timpul de el? Nu mai vreau să abordăm subiectul ăsta, de acord?

- Bine. Cum vrei tu.

Bătrâna luă un platou cu farfurii curate și porni către

salonul restaurantului.

- De fapt, spuse ea înainte de a ieși, Alan e afară și ar vrea să-ți vorbească. Vera și domnul Epcott se bălăcăresc în mijlocul restaurantului, și nu mai pot să-mi văd de treabă cu paiațele astea în picioarele mele.

Cathy oftă prelung, exasperată. N-avea destule probleme pe cap ca să mai trebuiască să se ocupe și de ale altora?

- Acum de ce se ceartă?
- Din cauza banchetei, ca în urmă cu o lună.
- Credeam că Dan a rezolvat problema o dată pentru totdeauna. Bine, o să am eu grijă! Du-te și spune-i lui Alan că vin la el într-un minut. Mai întâi trebuie să mă ocup de Vera și domnul Epcott.
- Niște nebuni! comentă Besie ieșind.

Cathy o urmă și se duse direct la cei doi clienți fideli care stăteau față în față.

- Ce s-a mai întâmplat?

Văzându-l pe Beauregard în brațele domnului Epcott, înțelese imediat.

Asta mai lipsea! Dacă se întorcea Tibit, închidea imediat localul din cauza blestematului ăsta de câine! Dan o salvase o dată. însă Dan nu mai era aici! își aduse aminte.

- Domnule Epcott, poți să-mi spui ce caută Beauregard aici? Știi foarte bine că n-are voie să intre. O să-mi pricinuiești necazuri serioase! Dacă

departamentul sanitar află ce se-ntâmplă, o să-mi închidă restaurantul fără nici o discuție!

- Ti-am spus și eu! interveni Vera care se întoarse apoi spre Cathy. I-am explicat că nu vrei să intre aici

sacul ăsta de purici, dar n-a vrut să mă asculte. Este atât de răutăcios încât nu vrea să asculte pe nimeni!

- Răutăcios? în orice caz nu destul de fraier ca să nu-mi dau seama că te-ai așezat pe băncuța mea! Pe băncuța noastră, se corectă domnul Epcott mângâindu-l pe cap pe fidelul lui tovarăș.

- Un om care vorbește cu câinele lui nu poate fi altceva decât un fraier, replică Vera. Și pe urmă, nu este bancheta voastră ci este a mea! Dan mi-a dat-o. Pentru că sunt clienta cea mai importantă a acestui restaurant.

- Nu mai spune! în orice caz, câinele ăsta e mult mai inteligent decât tine. Cel puțin, el ține la mine! Cathy se uita când la unul, când la celălalt. Se părea că se certau despre cu totul altceva decât de câine sau de banchetă.

- Și eu țin la tine, replică Vera punându-și mândră pălăria.

- Atunci, de ce-ai spus că nu te căsătorești cu mine?

„ Ce mai este și povestea asta?“ se întrebă Cathy, complet buimăcită. Domnul Epcott o ceruse de soție pe Vera? Era de necrezut!

- Din cauză că nici măcar nu știi cum se face conform protocolului! răspunse Vera.

- Ah, da? Și ai putea să-mi spui ceva despre acest

„protocol“?

Făcând un efort vizibil de a se controla, Vera începu să explice:

- Dragă domnule Epcott! Nici o femeie nu vrea să audă spunându-i-se că e bine să trăiești în doi pentru că în felul ăsta economisești niște bani. Aceasta nu este o motivație pentru o cerere în căsătorie!
- Totuși, ăsta-i adevărul, nu-i așa? Ce-i rău în asta?
- Nici unei femei nu-i place să fie comparată cu o înlesnire fiscală, asta-i tot! Orice fraier și-ar da seama de asta!
- Pe cine consideri fraier, mă rog?

Disputa amenința să se încingă prea tare, așa încât Cathy se hotărî să intervină energic.

- Destul! Terminați imediat teatrul ăsta!
- Cathy? Ce te-a apucat să strigi la noi? Și în primul rând, unde-i Dan? întrebă Vera căutându-l din priviri. Sunt sigură că el o să găsească o soluție. întotdeauna găsește una. Și pe urmă, cel puțin, el nu ridică glasul niciodată!
- Da, așa este! confirmă domnul Epcott.

Neștiind la ce sfânt să mai facă apel, Cathy ridică din umeri. De ani de zile, se repeta mereu aceeași scenă. Trebuia să-i pună capăt.

- Bine! spuse patroana localului, presată de timp. Vera, vrei să te căsătorești cu domnul Epcott, aici de față?

- Mmm.da! Dacă mi-o cere așa cum trebuie, răspunse cea întrebată.

- Și dumneata, domnule Epcott, vrei să te căsătorești cu Vera, aici prezentă?
- Păi am cerut-o deja, nu?

Cathy îi luă pe amândoi de mână și-i conduse până la ușă.

- Nu este decât ora trei. Dacă vă grăbiți, mai puteți ajunge la primărie ca să obțineți certificatul de căsătorie înainte de a se închide. Haideți! Repejor! Repejor! îi îndemnă văzându-i că se pregăteau să protesteze.

Ușurată, patroana se rezemă cu spatele de ușă după plecarea lor.

- Bravo! o felicită Besie. Următorul! adăugă bătrâna arătând spre Alan cu bărbia.

Cathy încuviință și porni spre fratele ei, care bea o cafea în capătul salonului.

Spera s-o anunțe că se săturase să hoinărească prin lume, că vroia să se stabilească acolo și să nu mai plece nicăieri. După plecarea lui Dan, încă două brațe de muncă ar fi fost binevenite.

- Vroiai să mă vezi? întrebă ea.
- Ei bine. O să plec în Kansas City și.
- Pleci?. Dar de-abia ai venit. Și cum o să te descurci cu banii? Nu mai ai nimic!

Și pe urmă, cum îndrăznea să plece așa, fără măcar s-o întrebe dacă n-avea nevoie de el?

Dan avea dreptate. Poate venise vremea să-l lase pe Alan să-și trăiască viața. Dacă vroia să plece, să plece! Dar să nu mai conteze pe ea să-l scoată din necazuri. De acum înainte, trebuia să fie responsabil pentru ceea ce făcea.

- Nu-ți face griji, Cathy. N-am nevoie de bani.
- Foarte bine! Dar de data asta, o să te descurci singur. Ești fratele meu, țin la tine, dar nu mai conta pe mine să te scot din încurcătură! Este clar?

Alan se înroși, apoi încuviință clătinând din cap.

„ Cel puțin, acum știe regulile jocului“ își spuse Cathy.

- Ar fi mai bine să plec, spuse el ridicându-se. Pa, surioară!

O sărută pe obraz și ieși.

Cathy îl privi plecând, dintr-o dată, extrem de obosită. Alan plecase din nou și rămânea singură. Cu ochii plini de lacrimi, se uită îndelung la încăperea goală.

- Of, Dan! murmură tânăra femeie, sfârșită.

*

*   *

- Cathy! Ai face mai bine să vii să vezi. E mai rău ca-n iad!

Cathy o privi pe Besie, epuizată. Astăzi, avusese deja

de-a face cu fratele ei, cu Vera și domnul Epcott și chiar cu bătrânul Beauregard. Nu mai vroia să știe de absolut nimic!

- Ce se-ntâmplă? întrebă fără să-și ridice nasul din budinca pe care o făcea.

- Este o întreagă echipă de muncitori, afară. Ne blochează parcarea și strada.

- Ei și?

- E un bărbat care vrea să vorbească imediat cu tine!

- Bine. bine. bine! spuse Cathy ștergându-se pe mâini cu un prosop. Mă duc să văd despre ce-i vorba.

în realitate, Cathy nu era atât de sigură pe ea cum vroia să pară. Tot ce vroia era să se cuibărească undeva, într-un loc liniștit și să plângă, să-și verse tot amarul.

- Grăbește-te! insistă Besie. Nu sunt sigură cum stau lucrurile.

- Nu mă zori așa! bombăni Cathy.

Trăgând de ea, Cathy deschise ușa care dădea în salonul restaurantului.

Privirea i se opri asupra unei macarale enorme, apoi descoperi niște pantaloni decolorați, o cămașă de

lucru care acoperea niște umeri impresionanți, cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă antebrațele puternice și bronzate.

Dan!

- Ce faci aici? îl întrebă apropiindu-se de el.

- Am venit să stăm de vorbă, spuse el cu blândețe.

Cu o mână, îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz. Bulversată de această atingere, ea nu mai știa ce să facă.

-N-avem nimic de vorbit, reuși să-i răspundă înainte de a-i întoarce spatele.

Dan o prinse de mijloc și o ridică pe umăr ca pe un sac cu cartofi.

- Lasă-mă jos imediat!

Ea îl lovea cu pumnii în spate, dar bărbatului nici nu-i păsa și ieși cu ea pe stradă.

- Lasă-mă jos! mai strigă o dată Cathy. Besie! Dă telefon la poliție!

- îmi pare rău, răspunse bătrâna cu un zâmbet viclean, dar nu-mi aduc aminte numărul. Și pe urmă, nu vreau să mă amestec unde nu-i treaba mea.

- Besie? Nu vrei să te ocupi tu de restaurant până venim noi?

- Nici o problemă!
- Trădătoareo! mai strigă biata Cathy.

Bătrâna se mulțumi să râdă.

- Dacă-mi promiți că mă lași să vorbesc, te las jos, spuse Dan. De acord?

Femeia îi mai trase doi pumni, pe care Dan îi consideră drept acceptare. încet, o lăsă jos, pe trotuar.

- Acum, lasă-mă! Nu mi-ai făcut destule?

Fără să se lase impresionat de furia lui Cathy, Dan o luă după umeri. La atingerea acestui trup atât de familiar, femeia crezu că-și pierde capul. Nu era atât de tare cum crezuse! Dacă nu-și venea repede în fire, era pierdută.

- Așa e bine, șefule? întrebă un muncitor.

Dan se uita la ceea ce i se arăta, ținând-o pe Cathy strâns lipită de el.

- E perfect, Ralf! Absolut perfect!
- Ce este perfect? Dar. Ce faci? Dan, oprește-i! Sunt pe cale să-mi demonteze firma! Cine le-a dat voie?
- Eu.
- Ce tupeu! O să vezi tu ce.
- Cathy! Ce vrei să-i mai faci sărmanului Dan? De ce-l lovești așa?

Vera tocmai apăruse, urmată de domnul Epcott și de Beauregard.

- Lasă-i în pace! le ordonă Besie din ușa restaurantului.
- Sunt încântat să vă văd pe toți aici! spuse Dan zâmbind larg. Puteți să vedeți toți noua noastră firmă!
- Ce vrei să spui cu noua *noastră* firmă? întrebă Cathy. Este restaurantul *meu* și firma *mea!*
- Nu este firma ta, Cathy. Este a noastră. Privește!

O lăsă în sfârșit să vadă noul neon care abia fusese montat. Cathy rămase fără grai.

„ La Dan și Cathy“.
Cei care erau de față începură să aplaude descoperind noua firmă.
Cu ochii plini de lacrimi, având un nod în gât, tânăra femeie nu știa ce să spună. Acum câteva zile ar fi fost în culmea fericirii, dar astăzi, noua firmă nu făcea altceva decât să-i sporească amărăciunea.
- Dan, te rog să mă lași în pace! Alan ți-a dat banii înapoi și eu am hârtia. Restaurantul este doar al meu, înțelegi?
- Aveai hârtia, preciză el scoțând un document din buzunar. Ieri, Alan și cu mine am semnat un contract. Mi-a vândut jumătate din local.
- Cuuum?
Smulgându-i documentul din mână, Cathy îl citi consternată.

- Nu se poate așa ceva! I-ai dat atâția bani lui Alan pentru jumătatea lui?
Erau destui bani să fi putut cumpăra un întreg centru comercial!
- Draga mea, eram în stare să plătesc oricât pentru o jumătate de restaurant.
- Dar i-ai dat de zece ori mai mult decât făcea partea lui!
- Știu. Dar ți-am spus deja că banii n-au nici o importanță. Tot ce contează este să fiu cu tine!

- N-aveai dreptul! mai protestă Cathy.
Cum Dan o imobiliză cu un sărut, tânăra femeie nu putu să se îndepărteze. Apoi, fără să-i mai lase timp să reacționeze, o conduse spre camionetă.

- Vino. E mai bine să discutăm aici. Acum, promite-mi că n-o să spui nimic până nu termin. De acord?

încă sub farmecul sărutului, Cathy încuviință clătinând din cap.

- I-am împrumutat bani lui Alan și, când am venit în Libertyville, mă gândeam că vroiam doar să-i recuperez. Când mi-a dat o jumătate de restaurant în gaj, nici nu mă gândeam că într-o bună zi o să-mi placă să lucrez în el. Dar asta a fost înainte să te întâlnesc. De cum te-am văzut, am știut că ești destinul meu. Erai atât de diferită de celelalte femei! Pentru prima dată în viață, aveam impresia că ajunsesem unde mi-era locul. Suntem făcuți unul pentru celălalt, draga mea. Am nevoie de tine. Te iubesc.

Cathy își cuibări fața plină de lacrimi la pieptul lui Dan. Spiritul ei, trupul și inima. totul era cuprins de un vârtej!

Așadar, Dan o iubea! Dar de ce nu i-o spusese de la bun început?

- îți aduci aminte de venirea mea? o întrebă el. A trebuit să dau lupte grele să înlătur baricadele pe care

le ridicai în fața ta. Mi-a fost foarte greu să te conving, să-ți dovedesc că poți să ai încredere în mine. Cred că am făcut o greșeală, recunoscu trist Dan. Nu vroiam să-ți fac rău, Cathy. Mai dă-mi o șansă.

Privirea lui plină de dragoste și de regret făcu să se topească toată furia lui Cathy.

- Te iubesc mai mult ca orice pe lume, dragostea mea. Dă-mi, dă-mi o șansă. Te rog.

Cum putea să i se împotrivească? Cum să-l refuze? Dan era totul pentru ea. Avea nevoie de el, îl iubea din tot sufletul.

învinsă, femeia încuviință cu un semn din cap.

- Și mai este ceva, Cathy. Vrei.

- Ce?

Prinzând-o în brațe, o sărută cu o patimă sălbatică. Pentru Cathy, era asemenea unui foc de artificii care o impresiona la culme.

- Cathy, îi murmură bărbatul la ureche, vrei să te căsătorești cu mine?

- Spune mai tare! N-am auzit nimic! se auzi deodată vocea Verei.

- Dar nu trebuie să auziți! îi răspunse Cathy.

- Atunci? interveni Besie. Ce mai aștepți să-i răspunzi?

Cathy își trecu un braț după gâtul lui și-l privi, topită de dragoste.

- Dan Beliott. Te iubesc. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine!

Luând-o în brațe, el începu s-o rotească într-un vals amețitor.

- Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! strigă tânăra femeie ca și cum ar fi vrut să afle toată lumea.

- Bine, declară atunci Vera. Acum, trebuie să facem planurile pentru ceremonie.

- Chiar acum? protestă domnul Epcott.

- Da, acum! Propun ca toate femeile să fie îmbrăcate în roșu. Este o culoare nemaipomenită, vara.

- Nici vorbă! interveni Besie. Nu vreau să semăn cu un balon. Eu o să mă îmbrac în albastru!

- Eu am s-o conduc pe mireasă la primărie, anunță domnul Epcott.

- Ba nu! Eu sunt acela! se rățoi Wilfred.

- Bine. Am să fac eu un pic de ordine aici! interveni Dan. Besie și Vera vor fi domnișoarele de onoare, și vor fi îmbrăcate în culorile care le plac fiecăreia. Cât despre Wilfred și domnul Epcott, ei o vor încadra pe Cathy. Bine! Dacă totul s-a lămurit, pe mai târziu, dragi prieteni. Cathy și cu mine.

- O clipă! strigă domnul Epcott.

Bătrânul se duse lângă Dan și-i spuse ceva la ureche.

- Ce vroia? îl întrebă Cathy ceva mai târziu.

- Vroia să-mi ceară o favoare. I-ar plăcea ca și Beauregard să participe la ceremonie.

- Beauregard?
- Da. Ar putea să-i pună niște pamperși!
- Ești incorigibil, Dan! Ce-o să mă fac cu tine?
- Vino cu mine, draga mea, murmură Dan zâmbindu-i. Aș fi încântat să-ți dau câteva idei.

*

* *

- Draga mea? o chemă Dan în întuneric. Dormi?
- Dacă dorm? repetă Cathy cuibărindu-se lângă el. îmi recuperez puţin puterile, asta-i tot.

- Foarte bine. O să ai nevoie. Dar mai întâi, trebuie să vorbim. Aminteşte-ţi că te iubesc.
- Am să încerc.
- Promite-mi că n-o să te înfurii.
- Suntem căsătoriți doar de câteva ceasuri. Cum vrei să mă supăr pe tine?
- Promiţi?
- Promit, îl liniști Cathy.
- îţi aduci aminte ziua în care am trimis-o pe Besie acasă?
- Da, avea gripă.
- Ei bine, nu! anunţă Dan.
- Bineînţeles că a fost bolnavă! A lipsit două săptămâni. Ce vrei să insinuezi? Să nu-mi spui că a fost o farsă pusă la cale de tine.
- Ba chiar așa. Am pus totul la cale în dimineața în care am montat noua plită. Besie știa că n-o să ai

nevoie să te ajut dacă era și ea acolo. Doamna aceasta a contractat atunci o gripă diplomatică așa încât să fii nevoită să mă accepţi.

- Dar ești diabolic! exclamă Cathy râzând.
- Știu. Dar, în orice caz, a mers!
- Da. De altfel, totul se pare că a mers așa cum plănuiseși, nu-i așa?

- Da, în sfârșit, aproape totul.

Dan făcu un semn cu capul spre capătul patului, unde Beauregard dormea, legat cu panglici roșii și albastre în jurul gâtului.

- îmi imaginasem o noapte a nunții în doi. nu în trei. Dar bănuiesc că Vera vroia să se asigure că o să te porți cum trebuie!
- Te iubesc, domnule Beliott. Și cred că n-o să mă mai port cum trebuie!
- Te cred, doamnă Beliott. Și cred c-o să-mi placă!

Sfârșit